

B I B L I C K É Ú K O L Ý

3. čtvrtletí 1967.

L I D Z A S L Í B E N Í .

(Uvažování o tom, jaký úmysl sledoval Bůh
svoji lidem kdysi a jaký sleduje dnes).

Ú v o d :

Lid zaslíbení je ten, jemuž je Kristus středem života, základem učení a pohnutkou všech činů. Bůh si vždy vyhledával takový lid a dal mu, jakožto svým upřímným služebníkům, zaslíbení věčného života. Bůh několikrát označil Izraele za svůj lid; jeho úmyslem je, aby měli podíl na jeho lásce a dobrotě. Unožnil to vše v Ježíši Kristu. Ti, kteří byli kdysi dalecí, získali v Synu Božím jednotu a společenství s Bohem.

Bibliická zpráva svědčí o tom, že Boží úmysl vždy odpovídá potřebám člověka. Mluví rovněž o povolání proroků, kterým zjevuje své úmysly. Zpráva Písma sv. rovněž poukazuje na zřízení takové vlády v Izraeli, v které by měl Bůh hlavní slovo. Proroctví a Boží slovo věrně líčí dějiny izraelského království. Stránky Starého zákona mluví často i o tom, čím se Izrael mohl stát. Píše však i o tom, že nesplnil Boží předpoklad.

V těchto úkolech si ukážeme, který hlavní úmysl měl Bůh s tělesným a s duchovním Izraelem. Ze slova Božího poznáme, že ačkoli národ izraelský selhal, neselhaly Boží úmysly s těmi, kteří mu náleží. Naopak, plní se v životě těch, kteří tvoří církev ostatků.

1. úkol - dne 1. července 1967.

Boží úmysl s touto zemí.

Zlatý verš: Žalm 100,3.

Bůh stvořil zemi proto, aby na ní přebývaly svaté a šťastné bytosti. Pán "učínil zemi a sformoval ji; utvrdil ji, ne naprázdno stvořil ji, ale k bydlení zformoval ji". Izai.45,18. Tento úmysl se naplní, až se země, obnovena mocí Boží, stane věčným domovem vykoupených.

Boží úmysl ve stvoření.

1. Co potvrzují Boží proroci o Božím úmyslu s touto zemí? Izai.45,18. Srovnej Izai.11,9.
2. Jaký vztah měl mít původně člověk k Božímu stvoření? Ž.8,7-9; 115,16.

Dokud Adam a Eva byli věrni Bohu, vládli celému světu. Měli neomezenou moc nad vším živým. Lev a beránek pobíhali spokojeně kolem nich anebo leželi u jejich nohou. Šťastné ptactvo poletovalo nebojácně nad nimi a prozpěvovalo radostně k slávě Stvořitele. Také Adam s Evou spolu s nimi děkovali Otci a Synu.

3. Které dvě věci měl Bůh na mysli, když stvořil člověka? Izai.43,7; srovnej Skut.17,24-27.

Svatá dvojice nebyla pouze v otcovské péči Boží jako dvě děti; byli to žáci, kteří přijímali naučení od vševědoucího Stvořitele. Navštěvovali je andělé a těšili se dokonce ze společenství se Stvořitelem. Nic je nedělilo. Pokud byli věrni božským zákonům, rozšiřovaly se jejich vědomosti, měli stále větší radost a rostla i jejich oddanost a láska. Získávali velké znalosti, objevovali nové zdroje štěstí a měli stále jasnější pochopení o nezměrné, nehybnoucí Boží lásce.

Hřích dočasně zmařil Boží úmysl.

4. Nakolik je člověk otrokem hříchu? Řím.3,9-12.23.

Celá příroda měla následkem hříchu svědčit člověku o povaze, a o následcích vzpoury proti Bohu. Když Bůh člověka stvořil, učinil ho pánem nad zemí a nade vším, nade všemi živočichy. Pokud byl Adam poslušný Bohu, byla mu poddána celá příroda. Jakmile se však vzepřel proti Božím zákonu, vzbouřili se ostatní tvorové proti jeho vládě. Tak chtěl Pán ve velkém milosrdenství ukázat lidem, jak svatý je jeho zákon. Chtěl, aby lidé z vlastní zkušenosti poznali, jak je to nebezpečné, chtít jej v sebemenším přehlížet.

5. Co učinil Bůh pro záchranu člověka? Jak 3,16.

"A bude mezi nimi smlouva pokoje". Otcova láska je právě takovým zdrojem spasení pro ztracené lid-

stvo jako láska Synova. Vždyť Ježíš před svým odchodem řekl učedníkům: "Nepřavím, že já budu prositi Otce za vás, nebo sám Otec miluje vás." Jan 16,26.27. "Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou." 2.Kor.5,19.

6. V kom bude smířeno všechno? Kol.1,19.20.

Bůh si hledá lid.

6. Jaké vzácné pozvání posílá Bůh všemu lidstvu? Zjev.22,17. Srovnej Izai.55,1.2.

Otec nebeský prosí své zbloudilé děti, aby se k němu vrátily a opět s ním spolupracovaly v šíření jeho díla na zemi. Pán bere Izraele za ruku a chce mu pomoci, aby kráčel po úzké cestě sebezapření a oběti. Chce, aby Izrael, jakožto syn Boží, byl jeho dědicem. Dají si jeho dítky říci? Poznají, včem je jejich jediná naděje?

8. Jaký smysl má Kristův život, a jaký smysl Kristova smrt na kříži? Řím.5,8-10.21.

9. Za co považuje Bůh ty, kteří byli vykoupeni jeho plánem? 1.Petr.2,9.10; Tit.2,14.

Církev je Božím nástrojem pro spasení lidí. Je určena k službě a má roznést poselství do celého světa. Bůh si přál od počátku, aby jeho církev zrcadlila světu jeho plnost a všemocnost. Členové církve, které si povclal ze tmy "v předivné světlo své", mají vyzařovat jeho slávu. V církvi je obsaženo bohatství Kristovy milosti; a skrze církev se poselstvo plně projeví Boží láska i před "knížaty a mocnostmi na nebesích."

Boží úmysl uskutečněn.

10. Jak potvrzuje prorok uskutečnění plánu vykoupení? Zjev. 7, 4. 9. 10. Srovnej Řim. 9, 25. 26.

Nejblíže trůnu stojí ti, kteří kdysi následovali satana, pak však jako "hlaveň, vychvácená z ohně." následovali upřímně a odevzdaně svého Spasitele. Pak jsou ti, kteří dosáhli dokonalé křesťanské povahy, kteří si vážili Božího zákona v době, kdy jeho křesťanský svět přestupoval. Pak tam jsou miliony lidí, kteří zemřeli pro víru mučednickou smrtí. A dál je "velký zástup, kterýž nikdo nemůže sečísti, ze všech národů, pokolení, jazyků i lidu... před trůnem i před Beránkem, oděni jsouce rouchem bílým a majíce palmy v rukou svých." Zjev. 7, 9. Jejich boj skončil, zvítězili. Běželi o závod a vyhráli tu největší cenu: život věčný. Palmové ratolesti v jejich rukou jsou symbolem vítězství; bílé roucho znázorňuje bezúhonnou spravedlnost Kristovu, kterou právě obdrželi.

11. Jaký vztah bude pak mezi Bohem a mezi vykoupenými? Zjev. 21, 3; 22, 3. 4.

Člověk bude opět žít v Boží přítomnosti jako na začátku a Bůh bude jeho učitelem. "Lid můj pozná jméno mé, pozná v ten den, že já Hospodin mluvím; aj, já jsem".

Boží milost k hříšníkům.

12. Jak se projevuje Boží showizace a milost k jeho lidu? Ezech. 33, 11; 2. Petr. 3, 9.

Bůh nechde, aby někdo zahynul. "Nemám zalíbení ve smrti hříšníka. Chci, aby se odvrátil od cesty své a živ byl. Obráťte se, obraťte se ke mně; proč mřítí máte?" Ezech. 33, 11. Dokud je čas milosti, Duch Boží působí na srdce lidská, aby přijali dar života. Zahynou pouze ti, kteří pohrdnou jeho výzvou. Bůh prohlásil, že hřích musí být zničen, protože ohrožuje vesmír. Ti, kteří lpí na hříchu, zahynou s ním.

13. Jak popisuje žalmista vztah Boží k jeho lidu? Ž. 100, 3; 79, 13; 95, 7.

Inspirovaní pisatelé Božího slova líčí nejvzácnější pravdy evangelia obrazem pastýřského života, plného starostí a neúnavné píce. Je to i život něžného soucitu k bezmocným stvořením, jež jsou pastýři svěřena. Náš nebeský Pastýř po pádu člověka viděl, že jeho ovečkám hrozí na temných cestách hříchu zahynutí. Chtěl zachránit zbloudilé stáde, proto opustil čest a slávu otcovského domova. Práví: "Vyhledám ztracené a uvodu zpět zahnané, zavážu raněné a dodám síly nemocným". Jeho péče o stáde je neúnavná. Posiluje slabé, ulevuje trpícím, jehňátka nese v náručí. Ovečky jej mají rády.

14. Co praví bible o pravých Božích následovnících? Izai. 60, 21; Gal. 3, 29; Zjev. 21, 7.

Plán vykoupení, neboli obnovení Božího obrazu v člověku, je ústředním tématem bible, k němuž směřu-

je vše ostatní. Od prvního příslibu naděje, který dal Bůh padlému člověku v ráji, až po poslední slavné zaslíbení v knize Zjevení, vyniká ujištění: "Tvář jeho viděti budou a jméno jeho bude na čelích jejich". Každá kniha, dokonce každá strán Písma má na mysli tuto myšlenku.

K p ř e m ý š l e n í : Jsem každý den vděčný Bohu za to, že mne učinil svým dítětem? Vážím si spasení, za které Kristus zaplatil svou krví?

---oOo---

2. úkol - dne 8. července 1967.

Bůh zjevuje svůj úmysl patriarchům.

Zlatý verš: Řím.9,16.

Boží úmysl je věčný. Zůstává v každé generaci stejný! Bůh měl plán pro záchranu padlého lidstva již dříve, než měl Abrahám slavné vidění o tom, jak bude země osídlena jeho potomky.

Bůh zjevil Patriarchům část svého úmyslu právě tak jasně a neomylně jako kterémukoli pozdějšímu pokolení. Od začátku zde byli lidé, jejichž víra se přenášela přes stíny přítomnosti ke skutečnosti

budoucnosti. Pán uchoval Enocha, Matuzaléma, Noema, Sema, Abraháma, Izáka, Jákoba a další ušlechtilé muže

Adam a Boží úmysl.

1. Kdo ukončí vítězně boj mezi dobrem a zlem? 1.Moj. 3,15; Zjev.19,11-16; Žid.2,14.

Neboští andělé seznámili naše prarodiče podrobně s plámem, určeným pro jejich spasení. Adam a jeho družka dostali ujištění, že ač se dopustili tak velkého hříchu, že nemusí být otroky satanovy vůle. Syn Boží se nabídl, že zaplatí vlastním životem za jejich přestoupení. Naši prarodiče měli projít obdobím zkoušky, aby se mohli znovu stát Božími dětmi.

2. Jaký způsob bohoslužby byl původně zaveden mezi Božími věrnými následovníky? 1.Moj.4,2-4; 8,20.21.

Věděli, že těmito oběťmi mají vyjadřovat víru ve Vykupitele, na kterého vlastně oběti ukazovaly. Současně uznávali svoji úplnou závislost na jeho odpuštění a věděli, že když se takto přizpůsobí Božímu plánu vykoupení, dokazují, že jsou poslušni Boží vůle. Bez prolití krve nemůže být odpuštění hříchů; obětováním prvotin ze svého stáda měli ukázat, že věří v Kristovu smířčí krev.

Noe a Boží zaslíbení.

3. Jak velký byl úpadek lidstva před potopou? Kdo jediný byl nalezen věrný? 1.Moj.6,4-9; 7,1.

4. Jak zjevil Bůh Noemovi a následujícím generacím ujištění o své lásce a milosti? 1.Moj.9, 11-17; Srovnej Zjev.4,3.

Hleďme s vírou k symbolu Boží věrnosti, k duze, obklopující Boží trůn, za kterou zůstává oblak významných hříchů. Duha zaslíbení je ujištěním pro každou pekernou, již kající a věřící duši, že její život je spjat s životem Krista a Kristus že je zajedno s Bohem. Duše, jež hledá útočiště u Boha, nebude postižena jeho hněvem. Bůh sám prohlásil: "Když uzřím krev, pomenu vás. Když se ukáže duha na oblaku, rozpomenu se na smlouvu svou věčnou."

Abrahám a Boží úmysl.

5. Kterými slovy zjevil Bůh Abrahámovi svůj úmysl s lidstvem? 1.Moj.22,17.18. Srovnej 1.Moj.18,18.

Abrahám, který první obdržel zaslíbení smlouvy, byl povolán, aby vyšel ze své vlasti do daleké země. Měl se stát nositelem světla pohanům. Ačkoli se zaslíbení vztahovalo na jeho potomstvo, které mělo být tak četné, jako je písku u moře, neměl se Abrahám stát zakladatelem velkého národa jen samoučelně. Izrael neměl žít jen sám pro sebe. Boží smlouva s ním vztahovala se na všechny národy země.

6. Který rys Abrahámovy povahy umožnil Bohu, že si ho vyvolil za otce věřících? 1.Moj.18,19; 26,4.5. Srovnej Jak.2,23.

Bůh povolal Abraháma, aby se stal učitelem jeho slova; vyvolil ho za otce volkého národa, panůvadž věděl, že Abrahám povede své děti a svoji domácnost v zásadách Božího zákona. Jeho učení bylo proto tak vlivné, že podle něho sám žil. Jeho velká domácnost se skládala z více než tisíce duší. Mnozí měli sami rodinu a někteří přišli teprve nedávno z pohanství. Taková domácnost vyžadovala pevné vedení. Zde by nevystačil člověk slabý, kolísavý a málo zásadní. C Abrahámovi Bůh řekl: "Znám ho, že přikáže dětkám svým a domu svému po sobě." Uplatňoval svoji autoritu tak noudře a něžně, že si získal lidské srdce. Kdekoli postavil stan, zřídil i oltář k oběti a službě. Když byl stan složen, oltář zůstal; a ne jeden putující Kananejský, který poznal Boha ze života služebníka Božího Abraháma, obětoval u tohoto oltáře Hospodinu. Abrahám se stal příkladem i pro nás. Dal by o nás Hospodin také takové svědectví, jako dal c Abrahámovi?

- T. Byl Abrahám ochoten obětovat Izáka? Jak dokázal, že souhlasí s Božím úmyslem? 1.Moj.22,12; Žid. 11,17-19; Jak.2,21-23.

Izák byl předobrazem Syna Božího, který byl obětován za hříchy světa. Bůh chtěl Abraháma přesvědčit o evangeliu, které spasí člověka. Chtěl ho rovněž přesvědčit o pravdě, ale chtěl také vyzkoušet jeho víru. Proto od něho vyžadoval, aby obětoval svého milovaného Izáka. Abrahám musel prožít tuto strašnou zkoušku, zármutek i úzkost proto, aby aspoň částečně pochopil, jak je Bohu-Otci, když obětuje pro nás svého Syna. Abrahám měl porozumět plánu vykoupení. Měl z vlastní

zkušenosti pochopit, jaké největší zásluhy dokázal nekonečný Bůh tím, že dal svého Syna na smrt, aby zachránil člověka od konečné záhuby.

Abrahám, otec věřících.

8. Na čem bylo závislé požehnání, zaslíbená Abrahámovi a jeho semeni? Řím. 4,3-5; 1.Moj.15,5.6.

Abrahámovi se dostalo velké pocty: stal se otcem lidu, který byl po staletí strážcem a udržovatelem Boží pravdy pro svět. Byl to lid, v němž se mělo příchodem zaslíbeného Mesiáše dostat všem národům požehnání. Bůh, který patriarchu povolal, uznal, že Abrahám je této pocty hoden. Ten, který zdaleka zná naše myšlení a dovede správně člověka ohodnotit, praví: "Znám ho". Věděl, že Abrahám nazradí svěřené pravdy pro sobecké cíle.

9. Jak Bůh ve svém plánu rozšířil zaslíbení, které dal Abrahámovi? Gal.3,7-9.

Bůh si svůj lid nevyvolil ze světa jenom proto, aby jej přijal za své syny a dcery, nýbrž proto, aby skrze něj se dostalo světu milosti spasení. Bůh si nevyvolil Abraháma jen proto, aby se stal jeho přítelem; vyvolil si jej proto, aby se stal prostředníkem všech zaslíbení, která chce dát všem lidem.

10. Jak můžeme také my získat požehnání, jež byla zaslíbená Abrahámovi? Gal.3,14.29.

Abrahám a slíbené símě.

11. Na koho se obzvláště vztahovalo "símě", slíbené Abrahámovi? 1.Moj.22,18; Gal,3.16.

12. Vybírá si Bůh jen někoho za své dítky? Gal.3,26.

Každý člověk může přijmout hojnost Ducha Božího, aby se mohl ucházet o spasení. Tak osvěcuje Kristus, "pravé světlo, každého člověka, přicházejícího na svět". (Jan 1,9). Lidé přicházejí o spasení proto, že svévolně odmítají dar života.

13. Jak se zjevila hloubka a šířka Boží lásky k nám hříšníkům? 1.Jan 4,9.10.19.

Nehleďme na člověka, neskládejme v něm svou naději a nmysleme si, že je neomylný. Hleďme soustavně na Ježíše. Nemluvme nic, co by vrhalo stín pohanění na naši víru. Soukromé hříchy vyznávejme jedině Bohu. Vyznávejme pohnutky svého srdce tomu, který dobře ví, jak má s námi nakládat. - Lidé nás nikdy nemohou zprostit hříchu, nemohou nás očistit od nepravosti. Jedině Ježíš může dát duši klid. On nás miloval a dal sebe samého za nás. Jeho milující srdce je dotčeno našimi slabostmi. Je snad některý hřích tak velký, že by jej nemohl odpuštit? Je v některé duši tolik temoty a hříchu, že by ji nemohl spasit? Ježíš je milostivý, nehledá naše zásluhy, ale uzdravuje ve své nekonečné dobrotě všechny naše poklesky a miluje nás upřímně i tehdy, když jsme ještě v hříchu.

K p ř e m ý š l e n í : Dovedu stát věrně sám, jít proti proudu? Jsem ochoten projevít nesmlouvavou poslušnost jako Abrahám? Žiji podle toho, co učím a čemu věřím?

---oOo---

3. úkol - dne 15. července 1967.

Bůh zjevuje izraelskému lidu svůj úmysl:

Zlatý vorš: 5. Moj. 7,6.

Snad je nám to divné, že Bůh si vyvolil určitý národ, aby lidstvu zjevil svou vůli. Ale Bůh sledoval určitý cíl. Chtěl, aby tento lid byl svědkem zásad, které by v člověku otvóřily mravní obraz Boží.

Boží zákon musí být zveleben; jeho autorita musí být zachována. Tento velký a ušlechtilý úkol byl svěřen domu izraelskému. Bůh je oddělil od světa, aby jim mohl svěřit posvátné dílo. Dal jim svůj zákon, a tím chtěl mezi lidmi zachovat poznání svého jména. Tak mělo světlo nobes zářit světu, ležícímu ve tmě a lidé měli slyšet hlas, který by je odvracel od modloalůžby k živému Bohu.

Bůh pamatuje na svůj slib.

1. Jak plnil Bůh své zaslíbení v době, když Izrael byl v otroctví? Ž. 105,42-45.

Boží úmysly jsou jako hvězdy ve své nekonečné dráze: nepředěhávají a neopoždují se. V symbolech veliké tmy a dýmící pece zjevil Bůh Abrahámovi otroctví izraelských v Egyptě. Prohlásil, že doba jejich ponížení bude trvat 400 let. "A pak vyjdou s velikým majetkem" (1.Moj.15,14). Proti tomuto slovu marně bojovala celá mocná faraonova armáda. V stanovený den "vyšla všechna vojska Hospodinova z Egyptské země" (2.Moj.12,41).

2. Proč si Bůh vybral právě Izraele mezi tolika národy? 5.Moj.7,7.8; 4,37.38.

Bůh chtěl, aby lid izraelský získal chválu a slávu. Dal jim všechny duchovní přednosti. Nebránil žádným příznivým vlivům pro rozvoje jejich charakteru, aby se stali Jeho představiteli.

Měli poslouchat Boží zákony, čímž by získali takový blahobyt, že by se všechny národy divily. Bůh jim dal k dispozici vše, aby se mohli stát největším národem země.

Bůh si nevyvolil Izraele pro nějakou jeho hodnost, vyvolil si jej z lásky.

3. Jaký vznešený úmysl měl Bůh se svým vyvolaným lidem? 2.Moj.19,5.6.

... Jako tehdy i dnes je nutné, aby Boží lid byl čistý, "neposkvrněný od světa". Musí se varovat ducha světa, který bojuje proti pravdě a spravedlnosti. Bůh však

nechce, aby se Jeho lid uzavřel v samospravedlnosti, aby se oddělil od světa tak, aby nan nemohl uplatnit svůj dobrý vliv. Kristovi následovníci mají být v každém čase světlem světa, jako byl Ježíš Kristus jejich Mistr.

Boží smlouva.

4. Co ustanovil Bůh mezi sebou a lidem izraelským?
5.Moj.5,2.4.

Jestliže smlouva, daná Abrahámovi, obsahovala zaslíbení o vykoupení, proč byla na Sinaji daná další smlouva? Lid v otroctví do značné míry ztratil poznání o Bohu a zásadách pravé smlouvy. Bůh je vyvedl z Egypta a chtěl jim zjevit svou moc a milost, aby se Jej naučili milovat a důvěřovat Mu. Zavedl je k Rudému moři - kdy se zdálo, že neuniknou pronásledování Egyptanů - aby poznali vlastní bezmocnost a potřebu Boží pomoci. Pak je vysvobodil. Tak byli naplněni láskou a vděčností k Bohu a důvěrou v Jeho moc a pomoc. Vysvobodil je z časného otroctví a tím si je zavázal.

5. K čemu vyzývá Bůh Izraele? 2.Moj.24,7; 5.Moj.4,13.

6. Jak byla smlouva hned na začátku porušena? 2.Moj. 32,7-8.

Bůh je přivedl k vrcholu Sinaje. Tu zjevil svou slávu, dal jim svůj zákon, a jestliže budou poslušni, zaslíbil jim veliké požehnání. "Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete smlouvy mé, budete mi... království kněžské a národ svatý." (2.Moj.19,5.6). Lid nevnímal svou hříšnost, nechápal, že bez Krista nemůže zachovávat Boží zákon, a ochotně uzavřel

smlouvu s Bohem. - Byli svědky slavného vyhlášení Božího zákona, trásli se hrůzou pod vrcholem; avšak o několik týdnů porušili svou smlouvu s Bohem a klaněli se rytině, obrazu.

7. O čem chtěl Bůh poučit Izraele svatyní a její službou? Žid.9,8-12.

Nemohli doufat, že Boží přízeň získají skrze smlouvu, kterou porušili. Teď viděli svou hříšnost a cítili, že potřebují odpuštění. Poznali, že se neobejdou bez Spasitele, o kterém mluví smlouva s Abrahámem a jak Jaj znázorňovaly oběti. Takto byli připraveni přijmout požehnání nové smlouvy.

...otřeba lásky a poslušnosti.

8. Co Pán ustavičně žádal od lidu izraelského, i když nedodržel sčib? 5.Moj.10,12.13.

Podmínka věčného života je dnes stejná jako kdysi v ráji před pádem našich prarodičů. Je to dokonalá poslušnost Božího zákona, úplná spravedlnost. Kdyby člověk získal věčný život bez této podmínky, bylo by ohroženo štěstí celého vesmíru. Otevřela by se tím cesta hříchu, bídě a utrpení. Hřích by trval stále, stal by se smrtelným.

9. Za jakých předpokladů může člověk zachovat Boží přikázání? 5.Moj.5,29; Žid.8,10.

10. Z jaké pohnutky má vyplývat poslušnost Božích požadavků? 5.Moj.6,5; 3.Moj.19,18.

Jen vyznání víry v Krista nemá cenu; Bůh uznává jen lásku, dokázanou skutky. Jakýkoliv čin má před nebem cenu jen tehdy, jestliže vyplývá z lásky. Bůh přijme a odmění vše, co člověk učiní z lásky, i kdyby to před lidmi byl jen nepatrný skutek.

Potřeba svatosti.

11. Jak měli izraelsští rodiče učit své děti zachovávat Boží požadavky? 5.Moj.6,4-9. Srovnej 2.Tim. 3,15.

Věřící otcové a matky mají své děti považovat za mladší členy nebeské rodiny. Jsou jim svěřeny proto, aby je vychovali pro nebe. To, co se učíme od Krista, máme odevzdávat svým dětem tak přístupně, aby to mladá mysl mohla přijmout. Takto postupně jim můžeme otevírat krásy nebeských zásad. Křesťanský domov se tím stává školou, kde učiteli jsou rodiče a hlavním instruktorem je Bůh.

12. Na který vznešený cíl poukazuje Bůh svému lidu? 5.Moj.26,16-19. Srovnej Ef.5,27!

Někteří lidé mluví o svatosti a prohlašují, že patří cele Pánu a nárokují si Boží zaslíbení. Nechtějí však poslouchat jeho přikázání. Nestáčí jen přijmout teorii pravdy, předstírat víru v Krista, věřit, že Kristus nebyl jen člověk a že náboženství Písma není jen chytrácky vymyšlenou bajkou. Apoštol Jan píše: "Kdo mluví: Zním Ho, ale nezachovává Jeho přikázání je lhář a není v něm pravdy. Ale kdo zachovává jeho slovo, v tom se láska Boží stala dokonalou".

13. Kterým povahovým rysem se budete vyznačovat ti, kteří vejdou do Božího království? Iz.1,19; 26,2. Srovnej Mat.22,36-40!

K p ř e n a ý š l e n í : Nejsem dosud otrokem břichu? Jsou už Boží přikázání vryta do mého srdce? Usiluji o získání svaté Boží povahy?

---c0c---

4. úkol - dne 22. července 1967.

Boží slavný plán s Izraelem.

Zlatý vorš: Izai.61,10.

Lid izraelský měl žít na celém území, které mu Pán určil. Národy, které odmítly ctít Boha a sloužit mu, měly být dány stranou. Důh si však přál, aby jim Izrael zjevoval jeho charakter. Národy měly být k Bohu přitahovány láskou. Pozvání evangelia mělo zaznívat celému světu. Učením o obětí službě měl být Kristus - Mesiáš povznosen přede všemi národy. Všichni, kteří v něj uvěřili a vzhlíželi k němu s nadějí, měli získat život věčný. Všichni, kteří se jako Raab kananejská a Rut moábská odvrátili od modloslužby k uctívání pravého Boha, měli se spojit s jeho vyvoleným lidem. Lid izraelský měl

rozšiřovat své hranice, a zvěst o živém Bohu měl roznést do celého světa.

Proroctví, o blahobytu.

1. Jaké postavení měli mít Izraelci mezi národy země? 5.Moj.26,18-29; 28,13.

Kdyby Izraelci uposlechli naučení, jichž se jim dostalo a kdyby žili podle nich, stali by se světu názorným příkladem zdraví a blahobytu. Kdyby žili jako národ podle Božího plánu, byli by ušetřeni nemocí, které postihovaly jiné národy. Měli by mnohem větší tělesnou zdatnost a rozumovou vyspělost než ostatní lidé. Stali by se vedoucím národem na světě. Hospodin řekl: "Požehnaná budeš na všechny lidi".

2. Čím byla podmíněna proroctví o blahobytu izraelských? 5.Moj.28,1.9; 11,13.14.

Bůh povolal, požehnal a zvelebil Izraele nikoli proto, aby poslušností jeho zákona získali jen oni sami Boží přízeň a požehnání. Chtěl se skrze ně zjevit všem obyvatelům země. Právě proto jim přikázal, aby se oddělili od okolních modloslužebných národů.

3. Jakého požehnání by se dostalo Izraeli, kdyby byli poslušni Bohu? 5.Moj.28,2-14.

V Ježíši Kristu dostává se nám všech požehnání. Darem Ježíše Krista přijímáme na každý den neustálý příliv Boží dobroty. Boží láska k člověku se zjevuje jak v malé květině, tak v celém vesmíru. Bůh učinil

slunce a měsíc; učinil každičkou hvězdu, zdobící ohlohu. Mezi našimi pokrmy na stole není nic, co by on pro nás neučinil. Na všem je podpis Otce a jeho Syna. V jednorozeném Synu Božím dostává se člověku všeho. Byl přibit na kříž, aby Boží stvoření mohlo neustále přijímat všechny projevy jeho dobroty.

Izrael jako svědek.

4. Z kterého dalšího důvodu povolal Bůh Izraele ze svůj lid? 5.Moj.28;9-10.

Při pohledu na svůj zvláštní oděv si měli připomenout, že tvoří Boží lid, který zachová Boží příkázání. Měli si uvědomit, že Bůh je vyvedl předivným způsobem z egyptského otroctví proto, aby mu sloužili a byli mu zde zvláštním lidem. Neměli sloužit svým sebeckým zájmům, ani napodobovat pohanské okolní národy. Měli však být zvláštním, odlišným lidem, aby všichni mohli říci: To jsou lidé, které Bůh vyvedl ze země Egyptské; ti ctí a zachovávají Boží zákon. Každý, kdo spatřil Izraele, poznal jej okamžitě, poněvadž Bůh si ho odlišil jako své dítě.

5. Co měly okolní národy vidět v Izraeli? Izai.61, 9-11; 62,2. Srovnej 5.Moj.4,6-8.

6. Co dále píše Izaiáš o tom, jakým svědectvím byl Izrael světu? Izai.60,1-3.

Přednosti lidu izraelského

7. Jak bohatě chtěl Bůh svému lidu požehnat za uposlechnout jeho zásad? 2.Moj.15,26; 5.Moj.7,13.15.

Kdyby byli poslušni Božího zákona. Bůh by splnil svůj slib a celý svět by žasnul nad jejich blahobytem. Ten, který jim mohl dát moudrost a zručnost ke každé práci, chtěl být jejich učitelem, chtěl je zušlechtit a povznést. V celém jejich prospěchu se měla zračit Boží sláva, jeho velebnost a moc. Měli být královským kněžstvem. Bůh učinil pro ně vše, aby se stali největším národem světa.

8. Čeho se týkalo zaslíbení, které jim mělo dopomoci k hmotnému blahobytu? 5.Moj.7,13. Srovnej 2.Moj.35,30-35.

Lid izraelský měl mít mimořádnou schopnost a zručnost ve "všelijakém řemesle". To znamená, že měl mít značné nadání k tvůrčí schopnosti jak v technice, tak i v ostatních vědních oborech. Technická zdatnost měla přispět k tomu, aby výrobky z Izraele byly vzorem ostatnímu světu.

9. Na jaký cíl duchovního rozvoje poukazoval Bůh svému lidu? 3.Moj.19,2; 5.Moj.28,1.2.13.14.

Úspěšné svědectví.

10. Když Izrael vešel do zaslíbené země, kteří pohané měli také podíl na Božím přezhnutí? Joz.2,8-14; 9,3; 9,8-10; Rut 1,16.

Jakmile pohané viděli, za jakých předivných okolností byl lid izraelský vyveden z egyptského otroctví a jak si podmanil zaslíbenou zemi, uznali mnozí z nich Boha izraelského za svého nejvyššího vládce.

V bezbožném Jerichu prohlásila jedna pohanka: "Hospodin, Bůh váš, je Bohem na nebi nahoře a na zemi dole." Joz.2;11. Poznání Boha, jež takto získala, jí posloužilo ke spasení. Vírou "Raab nezahynula s těmi, kteří neuvěřili"; Žid.11,31. Její obrácení nebylo ojedinělým projevem Božího milosrdenství k modlářům, kteří uznali jeho božskou autoritu. Početný lid, jako např. Gabaonští, se pak v zemi zřekl modloslužby, připojil se k Izraeli a měl podíl na přehánání slouvy.

11. Jak se rozhlásila za dnů Šalomounových zvěst o Boží moci v Izraeli? 1. Král. 4, 29-34; 2. Par. 22, 23.

Mnozí se přišli podívat na způsob Šalomounovy vlády a dostali odpovědi na nejružnější otázky. Když tito lidé přicházeli na návštěvu, král jim vyprávěl o Bohu jakožto Stvořiteli všech věcí, takže při návratu domů lépe znali Boha izraelského a dovedli si představit jeho lásku k lidskému pokolení. V díle přírody spatřovali vyjádření jeho lásky a zjevení jeho charakteru. Mnozí se pak k němu obrátili celým srdcem.

Naděje Izraele.

12. Jak umožňuje Bůh svému lidu, aby plnil jeho požá-

davky? 5.Moj.30,6. Srovnaj Jer.31,33.

Člověk, jehož život je ovlivněn a usměrňován Boží láskou, dosáhne věčný život. Každý člověk má v životě dvě možnosti: Může z celé síly milovat Boha. Konečným výsledkem je pak plnost života, vrcholící nesmrtelností. Ale je možno i přehlížet Boží přání a věnovat se pouze časným věcem. Takto prožitý život vede k věčné smrti. Tyto dvě možnosti má každý člověk.

13. V kom musí mít všichni svou naději, chtějí-li získat slíbené spasení? Ž.78,7; Jer.17,13; 1.Tim.1,1.

Naděje Izraele byla obsažena v zaslíbení, kterého Bůh dal Abrahámovi, když ho povolal. Toto zaslíbení znělo: "Požehnány budou v tobě všechny čeledi země". 1.Moj.12,3. Když Bůh rozvinul před Abrahámem svůj úmysl se spasením lidstva, zazářilo Abrahámovi slunce naděje a jeho nejistota se rozplynula. A když pak Spasitel sám chodil mezi lidmi a mluvil s nimi, připomínal Židům svědectví o patriarchově zárné naději na vysvobození skrze Mesiáše: "Otec váš Abrahám radoval se, že viděl den můj, i viděl a radoval se."

14. Co musí mít dosud na zřeteli lid Boží, který žije pro Krista? 1.Petr.2,9.10; 3,15.16.

Náš život musí být skryt s Kristem v Bohu. Můžeme osobně Krista znát. Jedině tehdy jej můžeme správně světu představit. Modleme se ustavičně:

"Otče, nauč mne žít tak, jak by žil Kristus, kdyby byl na mém místě." Naše světlo musí zářit k slávě Boží a v dobrých skutcích vždy a všude. To je náš velký, důležitý životní cíl.

K přemýšlení: Zamysli se nad přednostmi Izraele a nad podmínkou požehnání. Jací musíme být i my dnes, chceme-li zakusit splnění Božích zaslíbení?

---oCo---

5. úkol - dne 29. července 1967.

Pád Izraele a Boží milosrdenství.

Zlatý verš: Joel 2,32a.

Dějiny lidu izraelského jsou smutné. Podávají nám nepěkný obraz opakovaných poklesků. Knižata i lid zřejmě nedbali na Boží úmysly. Na druhé straně však vidíme opakované důkazy toho, že Bůh byl ochoten odpustit a vrátit lidu izraelskému jeho určené mocné a slavné postavení. Izrael se mohl vrátit k Bohu ještě i po zajetí v Babylóně, a Bůh by při nich naplnil zaslíbení, které jim jednou dal.

Zlořečenství a výstrahy.

1. Která vážná výstraha zjevila synům Izraelským následky neuposlechnutí Boží vůle? 5.Moj.28, 15.45.46.

Jedině přísná poslušnost Božího slova přináší bezpečí. Všechna Boží zaslíbení jsou podmíněna vírou a poslušností. Neuposlechneme-li jeho příkazů, nemůže při nás naplnit bohatá zaslíbení, napsaná v Písmu. Nesmíme se řídit náladou, ani spoléhat na názor lidí. Hleďme jen na zjevenou vůli Boží a řiďme se jeho přesným příkazem bez ohledu na okolnosti. Bůh již dohlédne na následky; budeme-li věrni jeho slovu, můžeme před lidmi a před anděly dokázat, že Bůh se na nás může spolehnout, že vyplníme jeho vůli i v nesnázích, že oslavíme jeho jméno a přispějeme ku požehnání jeho lidu.

2. Jak slíbil Bůh potrestat lid izraelský, kdyby pohrdl jeho vůlí? 5.Moj.28,58-67.
3. Jakou nešťastnou povahu projevovali izraelští již při p-utování pouští? 5.Moj.31,27-29;9,6-8.

Spravedlnost a milost.

4. Které Boží vlastnosti byly zjeveny Mojžíši na hoře Sinaj? 2.Moj.34,6.7.
5. Proč nemělo smysl, aby Izraelští spoléhali na vlastní spravedlnost, -nýbrž na Boží milost? Izai.64,6; Jer.23,6. Srovnej Zach.3,3-5.

Velekněz nemůže obhájit sebe ani svůj lid před satanovou obžalobou. Nemůže prohlásit, že Izrael je bez viny. Stojí ve špinavém rouše, jež znázorňuje hříchy lidu. Nese je jako představitel lidu před andělem, vyznává jejich viny, ale poukazuje i na jejich pokání a ponížení a spoléhá na milosrdenství odpouštějícího Vykupitele. Odvolává se u víře na Boží zaslíbení.

Bůh mu odpouští hříchy jeho i všeho lidu. Izrael obdržel "roucho proměnné" - dostalo se mu Kristovy spravedlnosti. Jozue měl na hlavě čepici, jakou nosili kněží, s nápisem: "Svatost Hospodinu". Znamenalo to, že není bez ohledu nyní na svá dřívější přestoupení sloužit před Bohem v jeho svatyni.

6. Jakou zkušenost musí prožít lid Boží? 5.Moj.5,29. Srovnej 1.Sam.15,22; Ž.51,19.21.

Mnozí reptali a tvrdili, že Bůh je nespravedlivý, když ušetřil Davida, který se tak velmi provinil, ale zavrhnul Saule pro zdánlivě mnohem menší hříchy. David se ponížil a svůj hřích vyznal, kdežto Saul odmítal pokárání a zatvrdil se v pyšné soběstačnosti.

Neposlušnost a modloslužba.

7. Jak dlouho byl lid Izraelský věrný Bohu po Jozuově smrti? Soudců 2,7-14.

Bůh postavil svůj lid v Kanaán jako mocnou hráz, jež měla zastavit proud pohanické modloslužby, aby

nezaplavila celý svět. Kdyby mu byl zůstal Izrael věrný, postupoval by od jednoho vítězství k druhému. Hospodin byl by podmanil Izraeli větší a mocnější národy, než jakými byli Kananejští.

Izraelité nedbali na své vznešené poslání, vyvolili si cestu pohodlí a požitkářství; promrhali příležitosti k úplnému podmanění země. Proto jim zbytky těchto modloslužebných národů působily po celé generace jen nesnáze. Byly jim dle slov proroka trním a ostny. — 4.Koj.33,55.

Bůh však svůj lid docela neopustil. Vždy se našli věřící, kteří mu byli věrni. Občas si Pán vzbudil věrné a statečné lidi, kteří potírali modloslužbu a vysvobodili Izrael z moci nepřátel. Ale když Jozue zemřel a lidé nepodléhali více jeho autoritě, vrátili se pozvolna ke svým modlům. Tak se stále opakovalo odpadnutí a trestání, vyznání a vysvobození.

8. Proč uchoval Bůh rod Davidův, ačkoli Šalomoun odpadl? 1.Král.11,6.11-13; 2.Sam.7,15,16.

Šalomoun měl být jako vůdce národa světlem všem okolním národům. Měl použít svého daru moudrosti a mocného vlivu k tomu, aby zorganizoval a vedl velké hnutí k osvětlení těch, kteří neznali Boha a jeho pravdu. Tak se celé zástupy přiklonily k Božím požadavkům, lid izraelský ty byl uchráněn od pohanských zlovyků a Pán slávy by byl velmi zveleben. Ale Šalomoun ztratil ze zřetele tento velký cíl. Nevyužil svých úžasných možností a nepoučil ty, kteří neustále jeho zemí procházeli. Misijní duch, kterého Bůh dal do srdce Šalomounovi a všem upřímným izraelským, byl

nahražen duchem obchodním.

9. Proč se posléze dostali Izraelsští a Judští do zajetí? 2.Král.18,11.12; 2.Par.36,14-17.

Z nářků, jež prorok zanechal jako památku na pošetilé odvrácení se od rad Hospodinových k lidské marnosti, poznáváme jeho zármutek nad celkovým úpadkem těch, kteří se měli stát duchovním světlem světa. Prorok pláče nad osudem Siona a lidu, který byl odveden do babylonského zajetí. Jeremiáš mohl však i ve zkaže zvolat: "Veliké je milosrdenství Hospodinovo, že jsme do konce nevyhynuli". A modlil se: "Vyzpytujme cesty své a navratme se k Hospodinu." Pláč Jer.3,22. 40. Prorok byl pevně přesvědčen, že Bůh splní svůj odvčký úmysl a způsobil ve zmatku opět pořádek. Věřil, že předvede národům země a celému vesmíru svoji spravedlnost a lásku, proto prosil s důvěrou za ty, kteří by se odvrátili od zlého k spravedlnosti.

Výzva a zaslíbení.

10. Jak líčí poslední starozákonní pisatel ochotu, s níž Bůh přijme ty, kteří mu slouží uprostřed odpadnutí? Mal.3,5-7.16-18.

Babylonské zajetí vyléčilc Izraelské důkladně z klanění se rytinám. Po návratu věnovali volkou pozornost náboženské výuce a studiu toho, co bylo psáno v knize zákona a v proročích o uctívání pravého Boha. Obnovení chrámu jim umožnilo provádět celé ob-

řadní služby svatyně. Za vedení Zorobábele, Ezdráša a Nehemiáše mnohokrát slibovali, že budou zachovávat všechna Boží přikázání a ustanovení. Údoby blahobytu, jež pak následovalo, bylo důkazem toho, že Bůh byl ochoten je přijmout a odpustit jim. Jenže oni se s osudnou krátkozrakostí vždy tehdy znovu odvraceli od svého slavného určení a sobecky si přivlastňovali to, co by přineslo zdraví a duchovní život všem národům.

11. Která vzácná zaslíbení ujišťovala lid izraelský o Boží ustavičné lásce a o jeho milosrdenství? Izaiáš 49,13-17.

12. Která slavná naděje posilovala Boží věrné děti po celé věky? Mal. 4,2; Izai. 9,6.7.

Po celá dlouhá staletí soužení a temnoty, mráky a úzkosti (Izai. 8,22), jimiž se vyznačovaly dějiny lidstva od chvíle, kdy naši prarodiče ztratili ráj, až do příchodu Syna Božího, jakožto Spasitele hříšníků, soustřeďovala se naděje padlého lidstva na Mesiáše. Vždyť ten měl vysvobodit muže a ženy z otroctví hříchu a smrti.

13. Jaké další zaslíbení dal Bůh těm, kteří mu byli věrni? Joel 2,32.

Pán nebyl nikdy bez svých věrných představitelů na této zemi, kteří se ztotožňovali s jeho zájmy. Tito Boží svědkové patří k duchovnímu Izraeli a při nich se naplní všechna zaslíbení smlouvy, jež Hospodin dal svému starověkému lidu.

K p ř e m ý š l e n í : Jaké výstražné naučení si
chci vzít z dějin lidu izraelského? Jak se odplatím
Hospodinu za jeho opětovné volání a za všechna jeho
dobrodiní?

---oOo---

6. úkol - dne 5. srpna 1967.

Proroctví o neštěstí a naději.

Zlatý verš: Iz.55,3.

Boží proroci, kteří předpovídali následky nepo-
slušnosti Izraele, neprorokovali o jeho úplném zniče-
ní a záhutě. Kdyby se lid izraelský rozhodl k poká-
ní a přijal Boží plán, svitla by mu nová naděje. Pod-
kladem této naděje byla jistota o příchodu Mesiáše,
který měl splnit všechny Boží úmysly.

Izrael odpadl, zklamal Boha, nepochopil Jeho úmysl
mařil Jeho očekávání i Jeho plány. I navzdor těmto
záporným vlastnostem, které měl starý Izrael, Bůh
chtěl dosáhnout svého cíle prostřednictvím nového
Izraele, t.j. skrze svou církev.

Naděje pro Izrael.

1. Jak představují jména Ozeášových dětí odpadnutí Izraele? Oz.1,4-6.9.

Lorucháma: Neslituji se nad tebou; nepolitovaná.

Loami: Nejsi mým lidem.

Jizrael: Bůh rozptýlí.

Jména tří prorokových dětí jsou významná: poukazují na Boží trest, který měl stihnout Izraele pro jeho hříchy.

"Nejsi mým lidem". Tato přísná věta ukazuje, že Bůh zavrhl Izraele jako národ pro jeho hříchy, že zrušili svou smlouvu s Ním.

2. Kterým protichůdným výrokem dokazuje prorok, že Boží úmysly se ještě mohou naplnit? Hoz.1,10.11; 2,1. Srovnej 1.Moj.22,17; 32,12.

Proroctví o rozpadnutí izraelského království (v. 4) je spojeno s příslibem obnovy. Slíbená obnova měla nastat současně v Izraeli i v Judstvu. Pán praví, že Juda i Izrael budou jako Jeho vyvolený lid sloučeni v jeden národ. Pozdější proroci zdůrazňovali tutéž skutečnost (viz Jer.3,18; 50,4.5.33; Ez.37,16-22). Mezi vystěhovalci, kteří se vrátili po judském zajetí, byli též zástupci kmenů Izraelských.

3. Na koho se vztahují tato Ozeášova proroctví podle apoštola Pavla? Řim.9,22-26. Srovnej Oz.2,23; 1.Pet.2,10.

I když Izrael jako národ zklamal, zůstaly v něm zbožné ostatky těch, kteří měli být spaseni. V době, když Spasitel přišel na naši zem, byli tu věrní mužové a ženy, kteří ochotně přijali poselství Jana Křtitele a začali znovu zkoumat proroctví, týkající se Mesiáše. Když byla založena křesťanská církev, skládala se z těchto věrných Židů, kteří v Ježíšovi Nazaretském viděli toho, po kterém toužili.

Trůn Davidův.

4. Která proroctví předpovídala zánik Judy a Jeho krále? Ez.21,25-27; Jer.36,30.31.

Pro "smrtelně raněného bezbožníka, kníže Izraele" nastal den zúčtování. "Pryč dát svou královskou čepici a složit korunu!", rozkázal Pán. Juda už více neměl mít svého krále až do doby, kdy Kristus zřídí své království.

Koruna odňatá Izraelovi, přešla na království Babylona, Médo-Perska, Řecka a Říma. Bůh praví, že nebude "dokud nepřijde ten, kterému patří právo a soud, a dám to jemu".

5. Na koho měl podle Božího příkazu a právem postupu přejít nakonec trůn Davidův? Iz.9,6.7; Jer.23,5. Srovnej Skt.13,33-35.

Milosrdenství, které Bůh zaslíbil Davidovi, vztahovalo se i na zaslíbení věčného království (2.Sam.7,16). To se uskutečnilo v Kristu, "Synu

Davidovu". Usuzujeme tak právem na základě zaslíbení: "A učiním s vámi věčnou smlouvu, milosrdenství Davidova přepevná" (Iz.55,3). Kristovo vítězství, zaručené vzkříšením, bylo naplněním této smlouvy a mezníkem při zřízení království, zaslíbeného Davidovi.

6. Jak zjevuje Krista prorocká zvěst ze Zjevení?
Zj.5,5; 22,16.

Toto oslovení pochází z Iz.11,1.10, kde se doslovně mluví o "proutku z pařezu Izai a o výstřelku z jeho kořene". Izai byl Davidův otec. V Řím.5,12 používá Pavel tohoto obrazu na Krista a praví, že Kristus je druhým Davidem. David byl největším králem Izraele a vojenským hrdinou. Židé si skutečně představovali Mesiáše jako bojovníka, který obnoví izraelské království. I když Kristus neobnovil Židům jejich pozemské království, Jeho vítězství ve velikém boji se satanem znamená obnovu království v omnoho větším a významnějším rozsahu.

Hliněná nádoba.

7. Kterým symbolickým obrazem chce Jeremiáš povědět, že Bůh provede svůj úmysl a potrestá Judu za jeho hříchy? Jer.19,1.10.11.

8. Jak se nakonec Boží zaslíbení splní při Izraelovi? Jer.31,31-34. Srovnej Žid.8,6-12!

Ti, kteří byli kdysi známí jako národ, vedoucí před všemi ostatními lidmi na zemi, byli před očima

jiných národů poníženi a museli se naučit poslušnosti ve vyhranství. Poslušnost byla nutná v zájmu jejich štěstí. Pokud by se to nenaučili, nemohl Bůh pro ně vykodat to, co chtěl. Ti však, kteří byli předmětem Jeho něžné lásky, neměli zůstat navždy stranou. Pán chtěl před všemi národy ukázat, jak může zdánlivou porážku změnit ve vítězství a jak raději zachraňuje, než ztracuje.

9. Které proroctví mluví o slavné budoucnosti Izraele? Za jakých podmínek? Ez.37,16-24.

Návrat izraelského lidu z pohanského zjetí byl prvním krokem k naplnění Božích zaslíbení. Tyto ostatky měli tvořit ti, kteří se poučili z tvrdého vyhranství a přežili duchovní očistu. Protože nedošlo k nutnému oživení před návratem za Zorobábele ani po něm, zaslíbení se nesplnila. Bůh učinil pro lid izraelský všechno, co učinit mohl a pokud mu to tvrdošíjný Izrael dovolil. Když se však Izrael nakonec postavil proti Bohu, musel být zavrhnut. Názna božského zaslíbení v tomto verši i v následujících mluví o tom, jak krásné by to bylo, kdyby Bůh mohl splnit svůj úmysl.

Mesiášův příchod.

10. Která vzácná naděje se měla uskutečnit Mesiášovým příchodem? Iz.42,1-7; 49,6.7. Srovnej Skut. 13,47.

Židé měli tolik proroctví o Spasitelově příchodu.

že žili v ustavičném očekávání. Mnozí zemřeli ve víře v Mesiáše, ale nedočkali se Jeho příchodu. Víra v Mesiáše a Jeho nebeské království byla v nich tak mocná, že se na zemi pokládali jen za poutníky a cizince. Naděje na příchod Vykupitele žila od dob Enocha a potvrzovala ji mnohá zaslíbení, jak je zaznamenali patriarchové a proroci.

11. Proč přišel Mesiáš na tuto zem? Iz.53,5; Luk.19,10; 1.Tim.2,6.

Kristus jako náš zástupce a ručitel nesl všechny naše nepravosti. Byl považován za přestupníka, aby nás mohl vysvobodit od odsouzení zákona. Na Jeho srdce doléhala tíž hříchů všech Adamových potomků. Boží nenávisť vůči hříchu, strašná nelibost vyvolaná nepravostí, naplňovali duši Jeho Syna úzkostí. Kristus celý život hlásal padlému světu zvěst o Otcově milosrdenství a odpouštějící lásce. Stále mluvil o spasení největších hříšníků.

12. Jakým způsobem se mohou Boží plány a úmysly se světem týkat všech lidí? Jan 3,16; Ef.2,11-14; Mat.8,11.

Shromáždování pohanů mělo nastat po Kristově smrti. Svět mohl být spasen jedinečně Jeho smrtí. Syn člověka musel být uložěn do země a zemřít, musel být pochován jako pšeničné zrno; měl však znovu ožít.

Jen tím, že obětoval svůj život, mohl dávat život jiným. Mohl se stát semenem nekonečné žně jen tím, že padl do země a zamřel. Jen takto shromáždí

velké zástupy ze všech národů, pokolení, jazyků a lidí do nebeské obilnice.

K p ř e m ý š l e n í : Zamysli se nad Boží láskou, která se vždy znova slitovává. Žiji tak, aby Kristova oběť za mně nebyla marná?

---oCo---

7. úkol - dne 12. srpna 1967.

Boží vinice.

Zlatý verš: Jan 15,5.

Proroci Starého zákona a později i Kristus mluvili o národu izraelském jako o vinici. Chápali velmi dobře, co práce a starosti dá pěstování vinné róvy, protože byla v Palestině velmi rozšířená. Spravování vinici, sázení, sklizeň a výroba moštu jsou obrazem duchovní činnosti, kterou Bůh určil svému lidu.

Lid Boží byl vinicí Páně. Avšak nejen to; byl současně i správcem této vinice. Tím byli vedeni k zodpovědnosti, měli dbát, aby se vinice Páně rozšířila do všech končin země.

Vinice Páně.

1. Kterým známým obrazem líčí prorok národ izraelský? Izai.5,1.7.

Tomuto lidu byl svěřen Boží zákon. Izrael byl ochrazen předpisy zákona, věčnými zásadami pravdy, spravedlnosti a čistoty. V uposlechnutí těchto zásad byla vždy ochrana lidu Božího, neboť to je mělo uchovat před hříšnými zvyky, které ničí člověka. A jako se stavěla na vinici strážná věž, tak postavil Bůh uprostřed země svůj svatý chrám.

2. Jak popisuje prorok něžnou Boží péči, kterou věnoval své vinici? Jaký to mělo výsledky? Izai.5:2-4.

Bůh pečoval o svůj lid jako laskavý otec. Připomínal mu prokázané, ale i zadržené milosrdenství. Předkládal jim trpělivě jejich hříchy a shovívavě čekal, kdy to uznají. Posílal své proroky a posly, kteří měli správce vinice přesvědčit o jeho požadavcích. Ale místo, aby tyto moudré a posvěcené muže přijali, zacházeli s nimi jako s nepřáteli.

3. Proč se Pán rozhodl, že zničí vinici, které věnoval tolik času a námahy? Izai.5,5-7.24.25.

Když Bůh odjal svému lidu v zajetí svou přízeň, činili mnozí pokání. Jakmile se však národ izraelský vrátil do zaslíbení země, opakoval chyby dřívějších generací a zapletl se do politických sporů s okolními národy. Boží proroky, kteří měli napravovat

jejich chyby, přijímali se stejným podezíráním a posměchem, jak se to dělo dříve. Tak zvětšovali správcové vinice každým stoletím svoji vinu.

4. Co píše žalmista o vinné révě, kterou Hospodin zvelebil? Ž.80,9.10.15-17.

Židé považovali pěstovaný vinný kmen za nejušlechtilější rostlinu. Měli jej za vzor všeho silného, vznešeného a plodného. Izrael představoval vinný kmen, který Bůh zasadil v zaslíbené zemi. Židé se domnívali, že příslušnost k vinnému kmeni, Izraeli, jim zaručí spasení. Ale Ježíš praví: Já jsem ten skutečný vinný kmen. Nedomnívejte se, že pouhou příslušností k Izraeli můžete mít podíl na věčném životě a že můžete být dědici Božího zaslíbení. Duchovní život lze získat jedině skrze mne.

5. Jaká změna nastala podle proroka Jeremiáše s vinnou révou? Jer.2,21.22.

6. Jakou budoucnost předkládá prorok Izaiáš Izraeli přesto, že jako vinný kmen ztratil svoji pravou hodnotu? Izai.27,2.3.6.

Izrael musí doufat v Hospodina. Pán vinice si dosud shromažďuje úrodu mezi lidmi všech národů. Záhy přijde k svému lidu, a v onen slavný den splní se konečně jeho věžný úmysl s domem izraelským, "Vždyť na to přijde, že se zakoření Jákob, vzkvetě a vzroste Izrael a naplní okršlek zemský ovocem."

Nevěrní správcové.

7. Co praví Kristus o tom, že Izrael nepřinášel ovoce? Mat.21,33-36.

Hřích vůdců národa izraelského byl mnohem větší než ostatních lidí. Měli před Bohem nesmírnou odpovědnost. Zavázali se, že budou učit "takto praví Hospodin" a že projouí ve svém praktickém životě důslednou poslušnost. Místo toho však překrucovali Písma. Vkládali na věřící těžká lidská ustanovení a vynucovali si obřady, které takřka svazovaly každý projev lidské činnosti.

8. Kterými slovy odsoudil Kristus vedoucí židovského národa za to, že jej zavrhli? Luk.20,13-16.19.

Židovští vůdcové Boha nemilovali. Odvrátili se proto od něj a pohrdli jeho nabídkami správného řešení. Kristus, milovaný Boží Syn, si činil nároky na svou vinici. Vždyť byl jejím majitelem. Ale správcové vinice, t.j. vůdcové lidu, se k Ježíši chovali s opovržením a prohlásili: "Nechceme, aby nám tento vládl". Záviděli Kristu jeho krásný charakter.

Židovský lid se utěšoval myšlenkou, že má přízeň nebes a že bude vždy tvořit vznešenou církev Boží. Prohlašovali, že jsou syny Abrahámovými, a proto je Bůh povinen splnit svůj slib a dát jim život věčný. Nechtěli vzít na vědomí, že nevěrným životem se sami připravovali pro odsouzení a pro odloučení od Boha.

Dva synové.

9. Které dvě protichůdné vlastnosti zjevil Bůh v podoběnství o dvou synech? Mat.21,28-30.

Farizeové se pyšnili svou svatostí, ale když se měli osvědčit, selhali. Bylo-li to v jejich zájmu, zdírazňovali požadavky zákona velmi přesně. Jakmile však sami měli dokázat poslušnost, znehodnocovali chytrácky závažnost Božích ustanovení. Kristus o nich prohlásil: "Neřídte se jejich skutky; neboť mluví a nečiní". Neměli pravou lásku k Bohu ani k lidem. Bůh je volal, aby byli jeho spolupracovníci a aby přinesli světu požehnání. Ačkoli zdánlivě tuto výzvu přijali, ve skutečnosti odmítli poslušnost. Spoléhalí se na sebe a vychlouvali se vlastní dobrotou; popírali však Boží požadavky. Nechtěli konat dílo, jež jim Bůh určil. Pán se pro jejich přestoupení a pro jejich neposlušnost musel od nich odvrátit.

10. Kdo předejde samospravedlivé do království Božího? Proč? Mat.21,31.32.

Nečinnost a netečnost nás nikdy nespasí. Opravdu obrácený člověk nemůže žít neužitečným životem. Do království Božího novejdou lidé vlažní nebo lenoši. Nesnažíme-li se sami vejít do království Božího, nechceme-li upřímně poznat podstatu jeho zákonů, pak se pro ně nehodíme. Ti, kteří chtějí být odporní, nechtějí spolupracovat s Bohem zde na zemi, nespolupracovali by s ním ani v nebesích. Nebylo by radno vzít je tam.

Pravý vinný kmen.

11. Kdo je tím pravým vinným kmenem? Jaký vztah mají k němu jeho následovníci? Jan 15, 1.2.

Ten, kdo je spojen s Kristem, kdo čerpá z kmene životodárnou mízu a výživu, bude konat skutky Ježíše Krista. Nebude-li v něm Kristova láska, nemůže být spjat s vinným kmenem. Základem pravého náboženství je nejvyšší láska k Bohu a láska k bližnímu: "Miluj svého bližního jako sebe samého".

12. Proč je přirovnán vztah mezi ratolestí a vinným kmenem ke vztahu mezi věřícím a Kristem? Jan 15, 4.5.8; 1. Jan. 2, 27.28.

Jakmile se větev naroubuje k živému kmeni, spojí se s ním a stane se jeho součástí. Pozvolna k němu přilne a začne čerpat jeho život a výživu. Roub pučí, kvete a přináší ovoce. Důše; mrtvá ve vinách a hříších, musí zakusit podobnou zkušenost, chce-li být smířena s Bohem a chce-li mít podíl na Kristově životu a radosti. Tak jako roub přijímá život, jakmile se spojí s kmenem, tak se hříšník ve spojení s Kristem stává účastníkem jeho božské přirozenosti. Smrtelný člověk je spojen s nekonečným Bohem. Jakmile dojde k tomuto spojení, z ů s t á v á j í Kristova slova v nás. Pak už nejsme ovlivňováni náladovými pocity, ale máme živé, pevné zásady. Musíme o Kristových slovech uvažovat, vážit si jich a uchovat si je v srdci. Nesmíme je jen bezmyšlenkovitě opakovat, neboť tak se v mysli neutvrdí a neměly by vliv na srdce a život.

13. Jaké vzácné ovoce přináší člověk, který zůstává v Kristu? Gal. 5, 22-24; Efez. 5, 9.

K p ř o m ý š l e n í : Zamýšlím se často nad tím, jak se Bůh stará o svou vinici? Utvrzuji své spojení s Kristem? Dávám také přiměřené ovoce?

---oOo---

8. úkol - dne 19. srpna 1967.

Vyvolený lid zavrhl Krista.

Zlatý verš: Jan 18, 36.

Kristův příchod znamenal pro Izraele jako celek poslední naději. Kdyby byli naslouchali a uposlechli, mohl by Bůh při nich ještě splnit svůj úmysl. Oni se však odvrátili od Syna Božího, který byl poslán, aby je přivedl zpět k Božímu plánu. Dychtili velmi po moci Božího království, ale nechtěli se dát vést jeho zásadami. Doslova se trásli na hmotné požehnání, jež jim bylo tak štědře nabízeno, ale odmítali duchovní ctnosti, které měly přetvořit jejich život a učinit z nich jeho vhodné představitele. Přinášeli "plané víno", nikoli zralé plody Božího charakteru. (Izai. 5, 1-7. Srovnej Gal. 5, 19-23). Proto, že nepřinesli očekávané ovoce, prohráli své místo v Božím plánu.

Tradice, zaslepenost vůdců, překrucování pravdy, neochota, s jakou se stavěli ke Kristu jakožto Spasiteli lidstva - to byly důvody, které způsobily zavržení Mesiáše. Bůh se proto rozhodl, že splní svůj úmysl s lidstvem prostřednictvím duchovního Izraele, totiž skrze svou církev.

Výtka vyvolenému lidu.

1. Na jaké duchovní království poukazoval Ježíš Židům své doby? Mat.6,33; 10,5-7.
2. Kterou výstrahou jim řekl, že zavrhnou-li jej jako Mesiáše, dopustí se velkého hříchu? Mat.11, 20-25.

Kdyby izraelský národ přijal Mesiáše, tak by Ježíš odvrátil jejich záhubu. Závistí a žárlivostí se však Židé stali nesmiřitelní. Rozhodli se, že nepřijmou Ježíše Nazaretského jako Mesiáše. Zavržili Světlo světa a proto byl jejich život zahalen v temnotu. Židé propadli zkáze, jež jim byla předpověděna. Jejich zlé žádosti a neovládané vášně jim přivodily zničení. Ničili se ve svém slepém hněvu navzájem.

3. V jakém duchovním stavu se nacházel vyvolený lid v době prvního adventu? Mat.16,3.4; 13,58; Mar:7,6-8.

Ti, kteří od Ježíše žádali znamení, zatvrdili svá srdce a v nevěře tak, že v jeho povaze neviděli nic božského. Nechtěli vidět, že jeho poslání je naplně-

ním Písom. V podobenství o bobatci a Lazarovi řekl Ježíš farizeům: "Neposlouchají-li Mojžiše a proroky, neuposlechnou, ani kdyby někdo vstal z mrtvých." Lúk.16,31. Žádné znamení na nebi ani na zemi nemohlo jim prospět.

Židovský národ Boha zklamal.

4. Co bylo pro lid Kristových dnů důležitější než Boží pravda? Mar.7,13. Srovnej Gal.1,14.

Nahrazování přikázání Božích lidskými ustanoveními neustalo. I mezi křesťany jsou různé zvyklosti a obyčeje, které mají svůj původ jen v tradici otců. Tyto zvyky, podložené jen lidskou autoritou, nahradily Boží nařízení. Lidé na svých tradicích lpí a váží si svých zvyků. Přitom však nenávidí ty, kteří se jim snaží poukázat na jejich omyl. Dnes, kdy máme lidem poukazovat na Boží přikázání a na víru Ježíšovu, pozorujeme totéž nepřátelství, jaké se projevovalo za dnů Ježíše Krista.

5. Proč byl Kristus při pohledu na zástupy jat soucitem? Jak se jim snažil pomoci? Mar.6,34; Mat. 14,14.

Kristus chtěl svým podobenstvím jednak varovat starší a poučit lid, který byl ochoten poslouchat. Bylo však nutno promluvit ještě otevřeněji. Lidé byli zotročeni a spoutáni svojí úctou k tradicím a slepou vírou ve zkažené kněžstvo. Kristus musel roz-

bít tato pouta.

6. Která ostrá slova odsouzení odhalují duchovní stav náboženských vůdců Izraele? Mat.23,23-28.

Vše, co Bůh přikazuje, má své důvody. Kristus uznával, že dávání desátků patří mezi povinnosti. Ukázal však, že nemůže omluvit zanedbávání jiných povinností. Farizeové dávali velmi přesně desátky ze zahradních plodin jako z máty, kmínu a podobně. Nestálo je to mnoho a přitom měli pověst, že jsou přesní a svaztí. Současně však utiskovali lid zbytečnými omezeními a mařili úctu k svatému Božímu zřízení. Zaměstnávali lidskou mysl nepatrnými maličkostmi a odvraceli svým postojem jejich pozornost od podstatných pravd. Zanedbávali vážnější stránku zákona: milosrdenství, spravedlnost a pravdu. Kristus řekl: "Toto číňte a na to druhé nezapomínejte!"

7. Jak přijímali Židé rozličné Boží úsilí, jež je mělo varovat? Mat.23,31.34-36. Srvnej Luk.16,31.

Farizeové ozdobovali hroby proroků a stavěli jim památníky. Přitom říkali: kdybychom my byli žili za dnů našich otců, nebyli bychom prolévají krev Božích služebníků. Současně však usilovali o život Syna Božího. To by nám mělo být naučením. Mělo by nám to otevřít oči, abychom viděli satanovu moc, s kterou svádí lidskou mysl a odvrací ji od světla pravdy. Mnozí jdou ve šlépějích farizeů. Uctívají ty, kteří zemřeli pro víru. Žasnou, jak mohli být Židé tak slepí, že zavrhnou Krista. Prohlašují: Kdyby Kristus žil za našich dnů, s radostí bychom přijali jeho

učení a neměli bychom podíl na vině těch, kteří Spasitele zavrhli. Jakmile však poslušnost k Bohu vyžaduje sebezapření a ponížení, zatvrzují tito lidé své svědomí a odmítají poslušnost. Tak projevují téhož ducha jako farizeové, kteří kdysi Krista odsoudili.

Tělesný Izrael zavrhl Krista.

8. Jak se choval lid ke Kristu, když přišel na tut. zemi? Jan 1,11.12.

Kristus "mezi své vlastní přišel, ale nepřijali ho". V temnotě světa zazářilo Boží světlo a "tmy je neobsáhly". Ale všichni nebyli lhostejní k daru nebes. Hledající muž v podobnosti představuje třídu, která hledá upřímně pravdu. V různých národech byli vážní a hloubaví lidé, kteří hledali v literatuře, ve vědě a v náboženstvích pohanského světa to, co by se jim stalo pokladem srdce. I mezi Židy byli mnozí, kteří hledali víc, než jim poskytovali farizeové. Nebyli spokojeni s formálním náboženstvím a toužili po věcech duchovních a povznášejících. Kristovi vyvolení učedníci patřili k této třídě lidí. Patřili k ní i Kornelius a habešský komorník. Toužili po nebeském světle a modlili se za něj. Když jim se Kristus zjevil, přijali jej s radostí.

9. Která vážná slova řekl Kristus, když uvažoval o městě Jeruzalému a o jeho chrámu? Mat.23,37-39; Luk.19,41-44.

Každému člověku bývá dána v životě určitá možnost, určitý čas, kdy má příležitost smířit se s Bohem. Ale tato možnost, která je vlastně velkou milostí pro člověka, netrvá stále. Je omezena. Milost působí po léta a může být přehlížena i zavržena. Konečně přijde čas, kdy prosí neposledy. Pak se srdce tak zatvrdí, že přestane vnímat působení Ducha Božího. Ten něžný, působivý Boží hlas více k hříšníkovi nepromlouvá a přestává jak kárání tak varování.

Jeruzalému se vedlo podobně. Ježíš bolestně plakal nad odsouzeným městem, ale nemohl mu pomoci. Vyčerpал všechny možnosti. Tím, že Izrael zavrhl výstrahy Ducha Božího, zavrhl jedinou možnost záchrany. Žádná jiná moc jej už nemohla vysvobodit.

10. Co prohlásili Židé, když zavrhli Krista? Jan 19, 13-15; Mat. 27, 25.

Tím, že si židovský národ raději vyvolil pohanského vladaře, vzdálil se od Boha. Zavrhnul Ježíše jako svého krále. Od této chvíle neměli vysvoboditele. Nechtěli mít krále, chtěli císaře. K tomu je vedli kněží a učitelé, kteří byli odpovědní nejen za tuto zradu, ale i za veškeré hrozné následky, jež potom následovaly. Náboženští vůdcové byli tedy v první řadě odpovědní za záhoubu národa.

11. Co ještě ztratili tělesní potomci Abraháma tím, že zavrhli Krista? Mat. 21, 42-45.

I dnes jsou mnozí, kteří se chovají podobně jako

nevěřící Židé. Užívají dary Boží milosti. Duch Boží promlouvá i k jejich srdcím. Oni však nedbají.

Nebeské království.

12. Co prohlásil Kristus o svém království? Jak reagoval na to, že jej lidé chtěli prohlásit za krále? Jan 18,36; 6,15.

13. Jak charakterizoval Ježíš ty, kteří budou občany nebeského království? Mat.18,2.3.

Ježíš znovu vysvětloval svým učedníkům, že jeho království se nevyznačuje pozemskou důstojností a slávou. U Ježíšových nohou zapomínají všichni na tyto věci. Zde se sejdou bohatí a chudí, učení a prostí a to bez pomýšlení na třídní rozdíly či světskou hodnost. Všichni se sejdou jako věřící vykoupení krví, závislí na Kristu, který je Bohu vykoupil.

K p ř e m ý š l e n í : Kristus přinesl poselství záchrany těm nejprostším a nejpotřebnějším. Přijímáš je s vděčností a uznáváš zásady jeho království?

9. úkol -- dne 26. srpna 1967.

Tělesný Izrael nahrazen duchovním.

Zlatý verš: Kol.3,11.

I když izraelský národ zavrhl Boží poslední nabídku spásy, Bůh nikdy nezavrhl jednotlivce židovského lidu. Mají tu přednost, že mohou pomáhat šířit evangelium do celého světa. Mohou přijmout Ježíše za Mesiáše a stát se členy duchovního Izraele.

Židovští vedoucí si mysleli, že jsou příliš moudří, než aby potřebovali naučení, příliš spravedliví, než aby potřebovali spasení, příliš vznešení, než aby potřebovali slávu, která vychází z Krista. Spasitel se od nich odvrátil a jiným svěřil ty přednosti, kterými pohrdli, a dílo, kterého si nevážili. Boží sláva musí být zjevená, Jeho dílo musí být utvrzeno. Kristovo království musí být ve světě upevněno. Boží spasení musí být zvěstováno celému světu. Pánovi učedníci byli povolání, aby vykonali dílo, které zanedbali židovští vedoucí.

Kristus a pohané.

1. Jakou rozsáhlou úlohou pověřil Kristus apoštoly?
Mat.28,19.20; Skt.1,6-8.

Prve než Kristus opustil své učedníky, odhalil jim

ještě jednou podstatu svého království. Připomínal jim věci, o kterých jim už předtím mluvil. Vysvětlil jim, že nechce zřídit na tomto světě nějaké dočasné království. Nebyl poslán proto, aby na Davidově trůně vládl jako pozemský vládce. Když se Jej učedníci ptali: "Pane, v tomto-li čase obnovíš království izraelské?" Odpověděl: "Není vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréž Otec v moci své položil". (Skt.1,6.7). Nebylo třeba, aby budoucnost znali lépe, než jak jim to svým zjevením umožnil. Měli však zvěstovat poselství evangelia.

2. Jaký zvláštní úkol měl Pavel? Co svědčí o tom, že ho přijal? Skt.9,15; 13,46.47; 18,6.

Okolnosti, které souvisí s Božím oddělením Pavla a Barabáše k určité službě jasně ukazují, že Bůh působí ve své organizované církvi. Před lety, když Pán Ježíš osobně poprvé zjevil Pavlovi svůj záměr, uvedl ho hned do styku s členy novozaložené církve v Damašku. A tato církev se později seznámila s osobní zkušeností obráceného farizeje. A teď, když se měl dokonaleji splnit Boží příkaz, vydal Duch Svatý opět svědectví o Pavlovi, že je vyvolenou nádobou a má nést evangelium pohanům. Církvi pak svěřil úlohu, aby ho i s jeho spolupracovníkem v tom oddělila, k tomuto dílu, a vysvětila.

3. Kterými slovy vyjádřil apoštol naprostou rovnost všech lidí v Kristu? Kol.3,11; Gal.3,28.29.

Kristus a tělesný Izrael.

4. Co je podle Pavla jedinou podmínkou toho, aby Bůh přijal lidi za své děti? Řím.9,6-8; Gal. 4,7.

Bůh ve svém zákoně zjevil zásady, které tvoří základ každého blaha národů i jednotlivců. O tomto zákoně prohlásil Mojžíš Izraelovi: "To je vaše moudrost a vaše rozumnost. Znamená pro vás život." Požehnání takto zajištěné Izraelovi, platí za stejných podmínek a stejnou mírou pro každý národ, a pro každého jedince na světě.

5. Kterými slovy vysvětluje Pavel, že křesťanská církev zaujala v Božím plánu místo, určené starému Izraeli? Řím.9,30-32.
6. Jak dále Pavel rozvádí otázku o spasení Izraele? Řím.11,1-6.

Oliva.

7. Co se stalo s přirozenými větvemi olivového stromu? Kde zaujal jejich místo? Řím.11,17-21.

Pavel přirovnává ostatky Izraele k ušlechtilému olivovníku, z kterého se některé větve vylomily. Pohany přirovnává k ratolestem olivy, které byly zaštipeny do ušlechtilého stromu.

Izrael nevěřil a pohrdl nebeskými úmysly, proto

jako národ ztratil své spojení s Bohem. Avšak větve, které byly odloučeny od původního kmene, mohl Bůh znovu spojit s pravým kmenem Izraele, totiž s ostatky, které zůstaly věrné Bohu svých otců.

8. Co se může stát podle apoštola Pavla s přirozenými větvemi i po oddělení? Řím.11,22-24.

9. Jakou zkušenost mohl prožít celý Izrael? Řím.11, 25,26; 9,27.

Někteří vykladači se domnívají, že výraz "celý Izrael" znamená všechny Židy, kteří přijmou Krista v době křesťanství. Jiní vykladači zastávají názor, že výraz "celý Izrael" představuje duchovní Izrael. Tento náhled se opírá o přesvědčení, že Pavel tu uzavírá svůj obraz o olivovém stromu. Ukazuje, jak došlo k oddělení větví, představující nevěřící Židy, a jak byly zaštěpeny plané olivové výhonky, totiž pohané. Ukazuje dále, jak mohou být odloučené větve znovu spojené s původním kmenem. Zaštěpením těchto ratolestí mohl se rozvinout strom, představující duchovní Izrael. Tak má "celý Izrael" představovat všechny spasené Židy i pohany, kteří spolu tvoří "celý" Izrael. (Řím.2,28.29; Gal,6,15.16).

10. Kterými slovy Pavel jasně ukazuje, že všichni lidé mají stejné příležitosti před Bohem? Řím.3, 22; 10.11-13.

Ježíš Kristus, Boží moudrost a moc, byli v rané církvi předmětem všech rozhovorů. Zvelebovali Jeho moc, Jeho jméno = jediné jméno, dané pod nebem, skrze

kteřé mohou být lidé spaseni. Zvěstovali Kristovu dokonalost, hlásali zmrtvýchvstalého Spasitele. Jejich slova působila na lidské srdce tak, že mužové a ženy byli získáváni pro evangelium. Zástupy, které se posmívali Spasitelovu jménu a pohrdali Jeho mocí, se toď hlásili k ukřižovanému Ježíši a připojovali se k prvotní církvi.

Jedno v Kristu.

11. Jaký rozsáhlý vliv má Kristovo evangelium? Řím. 1,16. Srovnej Iz.45,22-24.

Necht Pán otevře oči svého lidu a obživí jeho otupělé smysly, aby všichni poznali, že evangelium je mocí Boží ku spasení těm, kteří uvěřili. Kéž by pochopili, jak je důležitó šířit čistou a spravedlivou představu o Bohu, aby Jej svět poznal v Jeho kráse. Kéž by byli tak naplněni Jeho Duchem, že je nic neodvrátí od velikého cíle; poukazovat lidem na velké možnosti, které má každý, kdo přijme Krista.

12. Co samýšlel Bůh tím, že svému Synu dovolil přinést tu největší oběť? Ef.2,16-18; Skt.4,12.

Kristova církev je Božím nástrojem na spasení lidí. Její úlohou je přinést světu evangelium. Tuto povinnost má každý křesťan. Každý má podle svých darů a možností naplnit Kristův příkaz. Jen co nám byla zjevena Kristova láska, stali jsme se dlužníky všem, kteří Jej neznají. Bůh nám nedal světlo, aby-

chom si ho ponechali, ale šířili ho mezi lidmi.

Kdyby Kristovi následovníci plnili svou povinnost, bylo by dnes tisíc věřících tam, kde je jeden. Zvěstovali by evangelium v pohanských zemích ve větším počtu než dosud. A všichni, kteří by se tohoto díla nemohli osobně zúčastnit, podporovali by ho svými prostředky a modlitbami. Projevovali by mnoho horlivější činnost v získávání dalších věřících ve svých zemích.

13. Co praví apoštol o zásadách křesťanského života a spasení? Gal. 5, 6; 6, 15. 16; 1. Kor. 7, 19.

Všichni, kteří Bohu posvětili své tělo, duši i ducha, budou ustavičně naplňováni novou mocí. Mohou čerpat z nekonečných zdrojů nebes. Kristus jim dává sílu svého Ducha, svůj vlastní život, Duch svatý působí na jejich srdce a mysl. Milost Boží rozhojňuje jejich schopnosti a obdarovává jich Boží dokonalostí, aby mohli zachraňovat duše. Spolupráci s Kristem jsou k tomu uschopněni a mohou ve své lidské slabosti vykonávat skutky Všemohoucího.

K p ř e m ý š l e n í : Pomáháš plnit Kristův evangelizační příkaz? Cítíš, jak musíš být zajedno s Kristem, abys mohl k Němu přivádět duše?

10. úkol - dne 2. září 1967.

Proroctví a církev.

Zlatý verš: Luk.12,32.

To, co chtěl Bůh vykonat pro svět skrze vyvolený národ izraelský, to splní nakonec skrze svoji církev, kterou má dnes na zemi. Přezechal svou vinici jiným vinařům, totiž lidu, zachovávajícímu jeho smlouvu. Tento lid mu věrně přináší ovoce v pravý čas. Pán nebyl nikdy na zemi bez svých opravdových svědků. Oni se ve všech dobách ztotožňovali s Božími zájmy. Tito Boží svědkové patří mezi duchovní Izrael. Na nich se splní všechna zaslíbení smlouvy, jež Hospodin svému starému lidu dal.

Nejedno starozákonné proroctví bylo podmíněno poslušností Izraele. Mnohé se nesplnilo proto, že lid byl neposlušný. Jiná se naplnila v Kristu a jiná proroctví se naplňují v duchovním Izraeli dnes.

Církev a Mesiáš.

1. Při které příležitosti Ježíš sám vysvětloval proroctví o Mesiášovi? Jak to činili apoštolé?
Luk.24,44-48; Skut.8,34.35.

Kristus podal svým učedníkům na základě proroctví správnou představu o tom, proč musel přijít na tuto

zemí jako člověk. Jejich očekávání Mesiáše, který měl zasednout na trůn v královské moci podle lidských představ, bylo mylné. Nebylo v souladu s proroctvími, že Mesiáš bude smíšen, že bude trpět a že bude v pohrdání. Kristus chtěl, aby jeho učedníci měli nezkreslené a správné představy. Měli také pochopit, proč Mesiáše nemohl minout kalich utrpení, který mu byl určen od věků. Ukázal jim, že hrozný boj mezi Kristem a satanem, který dosud nepochopili, byl naplněním smlouvy, stanovené před založením světa. Kristus musel umřít, tak jako musí zemřít všichni přestupníci zákona, satrvají-li v hříchu. To vše muselo být, ale nemělo to končit porážkou, nýbrž slavným, věčným vítězstvím. Ježíš jim řekl, že musí být podniknuto vše, aby svět byl vysvobozen z hříchu. Jeho následovníci musí žít tak, jako žil On, musí i pracovat jako on - soustavně, vytrvale a s plným vypětím.

2. Co víme o naplnění času, když Kristus přišel na tuto zemi? Mar.1,15. Srovnej Dan.9,25; Gal.4,4.5.

Staletí mýjela, umlkly i hlasy proroků. Ruka uti- skovatele doléhla na Izraelo velmi těžce. Když Židé odešli od Boha, zeslábla jejich víra a naděje téměř přestala ozařovat budoucnost. Málokdo rozuměl slo- vům proroků z minulosti. Ti, jejichž víra měla být pevná, malomyslně volali: "Prodlí se dnové anebo za- hyne všeliké vidění". Ezech.12,22. Ale hodina Kris- tova příchodu byla stanovena v radě nebes; a "když přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna... aby vy- koupil ty, kteří byli pod zákonem, aby právo synů

přijali".

3. Na kom se naplnilo proroctví o požehnání, dané Abrahamovi? Gal.3,14-17. Srovnej 1.Moj.22,15-18. Gal.3,28.

Naše vykoupení mohl zajistit jedině Syn Boží. Jedině ten, který byl v lůnu Otcově, měl právo o vykoupení hovořit. Jen ten, který znal šířku a hloubku Boží lásky, mohl ji zvěstovat. Pouze nekonečná Kristova obět pro padlé lidstvo mohla vyjádřit Otcovu lásku ke ztracenému lidstvu.

4. Ktoré dávné zaslíbení se ještě má naplnit při věřících všech dob? Žid.11,10-16. Srovnej Izai. 54,1.

Církev a spasení.

5. Co prohlásil Kristus učedníkům ve svém příkazu o rozšíření evangelia? Mar.16,15.16. Srovnej Zjev. 14,6.
6. Jak se má Joelovo proroctví o vysvobození věrných naplnit při církvi posledních dnů? Joel 2,32; Řim.10,11-13.

Nepřátelství, které vytvořilo dělicí zeď mezi Židy a pohany, dosud trvá. Pýcha a předsudky vytvořily velkou propast mezi lidmi. Kristus a jeho evangelium je tu proto, aby překonalo každý předsudek, aby zlomilo pýchu člověka. Teplo Ježíšovy lásky způsobuje,

že mrazivé srdce lidí roztaje a zahoří zářem opravdového lidství.

Církev a království.

7. Komu bude slíbené království dáno? Dan.2,44; 7,14.22.27. Srovnej 2.Petr.3,13.
8. Kterými vzácnými slovy ujistil Ježíš své učedníky o dědictví v zaslíbeném království? Luk.12,31.32; Mat.5,3.

V náboženském světě jscu dnes mnozí, kteří - jak jsou přesvědčeni - pracují na vytvoření Kristova pozemského a časného království. Chtějí, aby se náš Pán stal vládcem království tohoto světa, vládcem v jeho palácích a dvorech, v zasedacích síních a v soudnictví. Očekávají, že bude vládnout v zákonodárství, prováděném lidskou autoritou. To je mylná snaha a také marná námaha. Kristovo království nevzniká rozhodnutím nějakého královského švora anebo zákonodárského sboru, ani přízní politických činitelů. Vzniká tak, že Důch svatý vstěpuje Kristovu povahu do lidských srdcí.

9. Které proroctví se naplní ve shromáždění vykoupených všech dob? Mat.24,31; 25,31.32.

V září blesků, rachotu hromů a chvění země volá Syn Hoří všechny své věrné věřící, kteří usnuli spánkem smrti. Hledí na hroby spravedlivých, poz-

vedá ruku k nebi a volá: "Probuďte se, probuďte se vy, kteří spíte v prachu, a vstaňte!" Mrtví na celé široširé zemi uslyší tento hlas, a ti, kteří jej uslyší, budou žít věčně. A celá země se zachvěje pod kroky nevýslovně velkého množství věřících lidí ze všech národů, pokolení a jazyků.

Příprava na království.

10. Jak pomáhají Boží přikázání v přípravě pro občanství v nebesích? Izai. 26,2; Mat. 19,17; Zjev. 22,14.

"Ktoří ostríhají přikázání jeho". Pouze Codex Sinaiticus a Alexandrinus, první překlady Písma sv., obsahující tento úsek Zjevení. Obě znění praví: "kteří perou roucha svá". Většina dalších rukopisů praví: "Ktoří ostríhají přikázání jeho".

Ve skutečnosti jsou obě znění správná a v souladu s Janovým učením. Viz o zachování přikázání Zjev. 12,17; 14,12; Jan 15,10; 1. Jan. 2,3-6. O vyprání roucha čti Zjev. 7,14, kde se mluví o společnosti svatých, kteří "umyli roucha svá a zbilili je v krvi Beránkově".

11. Komu je dána přednost, aby se stal dítětem Božím? Jan 1,12. Srovnej Efez. 2,8.

Kristus odešel do nebes v oslaveném těle. Těm, kteří jej přijímají, dává moc, aby se stali syny Božími. Tak je Bůh může nakonec přijmout za své vlastnictví, a budou s ním přebývat po celou věč-

nost. Budou-li mu v tomto životě věrní, budou vidět "jeho tvář a jméno jeho bude na čelích jejich." Vidět Boží tvář znamená prožívat největší štěstí nebes. Může hříšník, spasený z milosti Kristovy, zakusit větší radost?

12. Jakou zkušenost prožívá lid Boží, jakmile přijme Krista za svého Spasitele? Žid. 10, 10. 14; Tit. 2, 12-14; Zjev. 14, 1-5.

Lid Boží se musí vyznačovat tím, že slouží Bohu věrně celým srdcem. Nepřivlastňuje si žádnou slávu, a pamatuje, že se slavně zavázal, sloužit jedině Ježíši Kristu.

Světové panství.

13. Která proroctví, týkající se Mesiášova poslání v Izraeli, mají se nyní uplatnit v církvi Páně? Izai. 49, 12; 60, 9-16; Mat. 24, 14.

Ti, kteří jsou dnes povoláni, aby byli Boží svědky, mají před sebou živé příklady svatosti a neochvějně věrnosti, které jim mají dodávat odvahy. Destalo se jim milosti a pravdy proto, aby si ji nenechali pro sebe, ale aby byla skrze ně země osvětlena znalostí o Bohu. Dal Bůh světlo svým služebníkům v tomto pokolení? Ať tedy svítí světu plným světlem!

14. Co dává Bůh své církvi, aby dnes splnila jeho úmysl? Skut. 1, 8; Mat. 28, 18-20.

Tak se uskuteční poselství třetího anděla. Jakmile nastane čas, aby bylo hlásáno s větší mocí, bude Důh pracovat prostřednictvím svých nástrojů a povede si mysl těch, kteří se celé zasvětili jeho službě. Pracovníci evangelia budou schopni k této práci ani no tak vzděláním, jako spíš velkou mocí Ducha svatého, kterou obdrží od Boha. Mužové víry, modlitebníci, budou puzeni, aby v svaté harmonii vyšli a tlumočili slova, jež jim Pán dá. Tito lidé vyjdou, aby odhalili hříchy Babelona.

K p ř e m ý š l e n í : Stal se Ježíš mým osobním Spasitelem? Nezhlečuji závažnost všech jeho přikázání? Chci náložet k těm, kteří mají v moci Ducha připravovat Boží království?

---oOo---

11. úkol - dne 9. září 1967.

Fokus o zmaření Božích úmyslů.

Zlatý verš: Zjev.15,2.

Síly, které kdysi ve starém Izraeli mařily a kazily Boží úmysly, působí ve světě i dnes. Církev Kristova ve svém růstu prožívala dny nebezpečí. Bylo málo věrných nositelů Boží korouhve. Ačkoli Bo-

ží pravda nezůstala bez svědků, zdálo se chvílemi, že zcela převládne blud a pověra a že pravé náboženství na zemi vymizí. Evangelium bylo zastřeno nebo zfalšováno. Zato přibylo mnoho náboženských směrů, lidé byli zatěžováni puntičkářskými předpisy a odvedeni od základní myšlenky evangelia.

Boží pravda byla překrucována nejlstivějšími padělkami. Ti, kteří odolávali těmto podvodům, zakoušeli po staletí krutá pronásledování. Tak to bylo řečeno v proroctvích, tak se to i naplnilo. Ale tatož proroctví, která mluvila o velkém útoku na Boží plán, mluví i o bližícím se vítězství Božího věrného a vyvoleného lidu.

Předpovědné odpadnutí.

1. Jaké nebezpečí hrozilo Kristovým věrným následovníkům podle proroctví? Mat.24,11-13.24.

Spasitel jakoby viděl z hory Olivetské bouře, které se měly přivalit na apoštolskou církev. Viděl i další staletí, v kterých přijde zuřivý, ničivé pronásledování, jež mělo drtivě dolehnout na jeho následovníky zvláště v dobách temna a útisku. Několika krátkými, významnými větami předpovídal, jaký úděl chystají mocní tohoto světa církvi Boží. - Následovníci Mistra musí kráčet toutéž cestou ponížení, pohany a utrpení jako kdysi jejich Mistr. Nepřátelství, jež postihlo Vykupitele světa, mělo se projevit vůči všem, kteří by uvěřili v jeho jméno.

2. Co hrozilo pravdĚ Boží již za dnů apoštola Pavla? 2.Tes.2,3.4.7.

Pavel nastínil osudné dílo zlé moci, jež málo trvat po celá dlouhá staletí temnoty a pronásledování před druhým příchodem Krista. Věřící v Tessalonice doufali v okamžité vysvobození; nyní byli napomínáni, aby se statečně a v bázi Boží pustili do díla, které je čekalo. Apoštel je vybízel, aby nezanedbali své povinnosti a neodvezdali se lhostejnému čekání. Když tak toužebně čekali na vysvobození, připadal jim všodní život a jeho těžkosti mnohem snadnější. Proto je apoštel nabádal, aby byli povní u víře.

3. Jak povzbuzoval Ježíš svou církev v době protivnosti? Zjev.2,9.10.

"Tajemství nepravosti" působila zpočátku nenápadně a tiše, pak pozvolna zjevněji. Stále více sílilo a ovládalo mysl lidí a šířilo své lstivé a rouhavé dílo. Pohanické zvyky dostaly se takřka nepozorovaně do křesťanské církve. Duch kompromisu a přizpůsobování byl přechodně brzděn velkým pronásledováním, jež církev zakoušela v době pohanství. Ale jakmile útisk povolil a křesťanství proniklo na královský dvůr a do vládních kruhů, odležilo pokeru a prostotu Ježíše Krista i jeho apoštolů. Naopak, přiodělo se nádherou a pýchou pohanických kněží a vládců. Boží požadavky nahradilo lidskými teoriemi a tradicemi.

V osídlech opadnutí.

4. Jak rozšířené bylo odpadnutí v době temného středověku? Zjev.2,19-22; 3,4.

Směr, který se projevil na počátku křesťanské církve, stále více sílil a ve středověku nabyl moci úplně. Jelikož křesťanům nebyla bible běžně dostupná, byla nahražována tradicí. Skutky byly považovány za prostředek k dosažení spasení. Falešné lidské kněžství nabylo vrchu a zastíňovalo pravé a božské kněžství Ježíše Krista.

5. Jak líčí proroctví zuřivé a rozsáhlé pronásledování a útisk těch dnů? Zjev.6,8-11; Mat.24,21.22.

6. Jak se snažil satan zmařit Boží úmysl i jiným způsobem? Dan.7,25.

Jakmile nějaká náboženská moc začne potlačovat autoritu Písma a člověk se začne považovat za nejvyššího vládce a nechá se zbožňovat, pak vžme, že máme co činit jen s klamem, podvodem a nepravostí. Zdůrazňování lidských zákonů a tradic bylo provázeno zkažeností, která přichází jako důsledek odstranění Božích zákonů.

Církev. i. cuště.

7. Kam měla pravá církev, praví Boží následovníci prchnout před hrozícím vyhlazením? Zjev.12,6. 13-16.

Ani temnota, jež zastínila zemi v dlouhém údobí papežské nadvlády, nemohla zcela zničit světlo pravdy. V každé době tu byli Boží svědkové, kteří považovali víru v Krista za jediné prostřednictví mezi Bohem a člověkem. Považovali bibli za jediné měřítko života a svítili pravý den Páně. Svět se nikdy nedoví, kolik je tento lidem dlužen. Byli pálení jako kacíři, jejich pohnutky byly překrucovány, jejich charakter pošpiněn, spisy stavěny do špatného světla nebo zničeny. Přesto stáli pevně a vždy znovu dokazovali víru v čistotu Písma. Byl to posvátný vzor pro příští pokolení.

8. Co posilovalo církve pouště v době soužení?

Zjev.12,10.11.

9. Mělo toto strašné pronásledování Božího lidu trvat stále? Jaké je jeho časové omezení? Dan.7, 25; Zjev.12,6; 13,5; Mat.24,22.

Čtyřicet dva měsíců znamená totéž jako "čas, časy a částka času". Přepočteno na roky to znamená tři a půl roku neboli 1260 dnů, jak o nich hovoří Daniel v 7. kap. Po tuto dobu mělo papežství utlačovat lid Boží. Toto údobí začalo nadvládou papežství r. 538 po Kr. a skončilo r. 1798, tedy přesně 1260 preročkových dní, neboli 1260 let.

Soud.

10. Jaké poselství následuje po ukončení doby soužení? Zjev. 14,6.7. Srovnej Dan.7,21.22.

I když před Božím soudem projdou všichni lidé ze všech národů, přesto se bude Pán zabývat každým jednotlivcem velmi podrobně. Každý člověk bude dokonale prověřen. Má-li být v království Božím, musí být nalezen bez poskvrny, dokonale obmyt krví Ježíše Krista a oděn jeho spravedlností.

11. Co se stane s mocností, která mluvila proti Bohu? Dan.7,26.

Všichni, kteří upřímně žalovali svých hříchů a uchopili se u víře Kristovy smírčí oběti, mají vedle svého jména v nebeských knihách zapsáno odpuštění. Stali se účastníky Kristovy spravedlnosti, jejich povaha je nalezena v souladu s Božím zákonem a jejich hříchy budou vymazány. Proto budou nalezeni hodni života věčného.

Vítězství pravdy.

12. Jaký je konec těch, kteří neuvěřili pravdě, ale oblíbili si nepravost? 2. Tes. 2,9-12; Zjev. 21,8. Srovnej Gal. 5,19-21.

Neobrácení nejen že zavrhují pravdu, ale nemají ani lásku k pravdě. Nenávidí ji. Pravdou se zde míní ta Boží pravda, která je ztělesněná v Kristu Ježíši. Hříšníci budou nakonec odsouzeni proto, že zavrhli Ježíše, který je podle Jana 14,6: cesta, pravda i život. Tím, že nemilují pravdu, jsou snadno ovlivněni veškerým svodem a spekulacemi bezbožníka.

13. Jaká životně důležitá rada je dána církvi laodi-
cejské? Zjev. 3, 18-22.

14. Jak popisuje prorok slavné vítězství Božího li-
du? Zjev. 15, 1-4.

Zde se odhaluje jednak hloubka zkušebnosti věřící-
ho lidu a jednak velká vítězství v boji se satanem.
Srdce věřících hoří vroucí odevzdaností. Nakonec se
radostně a s nadšením chápou hudebních nástrojů, aby
se připojili k mohutnému chvalozpěvu všech vykupu-
ných.

K p ř e m ý š l e n í : Uvážmuji si, že i mé
jácné musí projít scudem nebes. Duda mezi vítězi?

---oOo---

12. úkol - dne 16. září 1967.

- Záchrana ostatků.

Zlatý verš: 1. Tes. 5, 23.

Ke konci světa musí znovu přijít ke slovu Boží
moc. Musí dojít k vyrovnání mezery, která vznikla

změnou čtvrtého přikázání. Ostatky Božího lidu s reformačním posláním ve světě mají dokázat, že Boží zákon je základem všeho, celé trvalé reformace a že čtvrté přikázání má stát jako památník stvoření a ustavičná připomínka Boží stvořitelské moci. Ostatky lidu mají jasně poukazovat na to, že je nutné poslouchat všechny příkazy Desatera. Puze-
zení Kristovou láskou mají pracovat na obnově zřízení, která se v duchovním světě tak rozmohly.

Ostatky lidu v biblických dobách.

1. Jaké poslání měli věrní, kteří byli zachráněni v zajetí? 2.Par.30,6; Ez.6,8.9.
2. Jak nazývá Pavel Židy své doby, kteří našli spasení v Kristu? Řím.9,27; 11,5.

Ostatky lidu v posledních dnech.

3. Jak nazývá Jan ty věřící, kteří zůstali věrní i po těžké době trvající 1260 let? Zj.12,17.

Když uplynulo 1260 prorockých dní papežské nadvlády a nastala "doba konce", mělo být světu zvěstováno poslední poselství (Zj.14,6-12). Důh povolal ostatky, jak to čteme ve Zjevení 12,17 (viz v.14-16!). To je vlastně poslední část dlouhé a čestné řady Božích vyvolených dítek, které přežily ohnivě útoky draka v dějinách světa, obzvlášť středověké temno, pronásledování a všechny bludy. Je to pos-

lední vyvolený lid proto, že právě jemu Bůh určil úkol, aby světu přinesl poslední výzvu k obrácení, aby svět přijal Boží milostivou nabídku spasení.

Adventisté s.d. od prvcpočátku odvážně zvěstovali trojandělské poselství, jak je napsáno v Zjevení 14,6-12. Je to poslední Boží výzva k hříšníkům, aby přijali Krista. Adventisté pokorně věří, že jejich hnutí naplňuje poslání lidu ostatků. Žádná jiná náboženská společnost nehlásá souvislo toto trojandělské poselství a nikdo jiný nesplňuje popis se Zjevení 12,17. Proto též nikdo jiný nemůže na základě Písma tvrdit, že tvoří lid ostatků.

4. Kterými dvěma vlastnostmi se vyznačují poslové Boží pravdy v posledních dnech pozemských dějin?
Zj.14,12.

5. Jakou zvěst posílá Hospodin celému světu v závěrečné době? Zj.14,6.7.

Semeno bylo zaseto, klíčí a přináší užitek. Literatura, kterou misijní pracovníci rozšířili, vykonala své poslání. Mnozí pod vlivem přečtené literatury poznali sice vůli Boží, nedokázali však hned jít za Kristem. Avšak v době konce, když paprsky Božího světla proniknou všude, i tito lidé se vymaní z pout, které je drží a půjdou cele za Ježíšem. Rodinné ani církevní závazky je nebudou moci zadržet. Pravda jim bude vzácnější než všechno ostatní. Navzdory mocnému odporu proti Boží pravdě veliký počet lidí se rozhodne jít bezvýhradně za Kristem.

6. Jaké poselství anděl znova zdůrazňuje? Zjev.18, 1-4. Srovnej Zj.14,8-11!

Anděl, který se připojuje k zvěstování trojan-
dělského poselství, má svou slávou ozářit celou
zem. Tady je předpověděn světoširý rozsah a nebýva-
lá síla tohoto poselství. Adventní hnutí z r. 1840-
1844 bylo slavným projevem Boží moci; poselství
prvního anděla bylo rozšířeno do všech misijních
stanic světa. V některých zemích nastalo tak veli-
ké náboženské probuzení, že je ho možno srovnat
s reformací v 16. století. Anděl z 18. kapitoly má
svým varováním převýšit a prohloubit vše, co bylo
dosud vykonáno.

Svatý lid.

7. Na kterou část Božího zákona poukazuje poselství
třetího anděla? Zj.14,9-12. Srovnej Iz.58,12-14.

Bůh ustanovil v ráji památku stvoření a požeh-
nal sedmý den. Šabota byla dána Adamovi jako otci
a představiteli celé lidské rodiny. Zachovávání
tohoto dne mělo být projevem věčného uznání od
všech obyvatel země. Tím by byli dokazovali, že
Bůh je jejich stvořitelem a pravoplatným vládcem
a oni že jsou dílem Jeho rukou. Toto ustanovení by-
lo dáno na památku všem lidem. Nic v něm nebylo pře-
dobrazné nebo podmíněno dobou.

8. Jak byli oděni vykoupění, které Jan viděl v ne-

bi? Co představovalo jejich roucho? Zj.7,13-15.
Srovnej Zj.3,5.8.

Mý dnes žijeme ve velikém dni smíření. O tomto dni čteme i ve Starém zákoně. V tento den, kdy velekněz vešel do svatyně svatých, museli všichni vyznávat své hříchy a kořit se před Bohem. Jinak by zahynuli. To je neučení pro nás. Všichni, kteří chtějí, aby jejich jméno zůstalo v knize života, měli by dnes, v zůstávající krátké době milosti, kořit se před Bohem, litovat svých hříchů a činit upřímné pokání. Musíme velmi důsledně zkoumat své srdce.

Nejeden vyznavač křesťanství se musí ještě zbavit lehkomyšlného, povrchního způsobu náboženství, náboženského smýšlení. Dílo přípravy je dílem jednotlivce. Nebudeme spaseni ve skupinách. Každý bojuje sám za sebe.. Nikdo nemůže věřit za druhého.

9. Jaký bude duchovní stav ostatků při Kristově příchodu? Zj.22,11b.12. Srovnej Žid. 10,14.

Podzimní dešť.

10. Jaké zvláštní požehnání slibuje Bůh svým věrným ostatkům? Zj.3,20.21.

Veliké dílo evangelia nemá skončit menším projevem Boží moci, než jakým se vyznačoval jeho začátek. Prorocství, která se naplnila vyjetím jarního deště při zahájení díla evangelia, má se opět naplnit v pozdním dešti při jeho dokončení.

11. Jaká příprava je podle slov proroka nutná, aby církev ostatků přijala pozdní déšť? Oz. 6, 1-3; Joel 2, 12. 13. 32. Srovnej Zj. 14, 4. 5.

Nikdo z nás neobdrží Boží pečeť, dokud bude v naší povaze jediná skvrna či kaz. Záleží na nás, kdy odstraníme chyby svého charakteru a od všalíké poskvrny se očistíme krví Ježíše Krista. Pak na nás přijde pozdní déšť tak, jak byl na učedníky na Letnice zaslán déšť jarní.

Ti, kteří nespolehnají na sebe, pokorují se před Pánem a očišťují svou duši poslušností pravdě, přijímají nebeskou povahu a připravují se, aby Bůh mohl na jejich čelo dát pečeť. Když vyjde rozkaz a bude jim daná pečeť, zůstane jejich charakter čistý a bezúhonný přes celou věčnost.

Boží pečeť.

12. Čím se bude Boží lid lišit od ostatního světa? Zj. 7, 1-4.

Co představuje pečeť, kterou Bůh dává na čelo svého lidu? Je to znamení, které umí číst jen andělé a ne lidé. Na Božích přijatých synech a dcerách vidí znamení věrnosti Kristovi. Hřích přestupání Božího zákona je odňat. Jsou přioděti svatobním rouchem, a poslouchají všechna Boží přikázání.

13. Jak hlubokou duchovní zkušanosť musíme prožít, jestliže chceme být připraveni na druhý Kristův příchod? 2. Pot. 3, 13. 14; 1, 10. 11. Srovnej Gal. 2, 20.

Jákob prožíval strach a úzkosť, když chtěl zvítězit vlastní silou. Mylně předpokládal, že nebeský posel je nepřítel a zápasil s ním ze všech sil. Jen však když spolehl na Boží milosrdenství, poznal, že není v rukou nepřítel, ale v náručí Boží lásky. Viděl Boha jako tvář v tvář, a dosáhl odpuštění hříchů. Kde je dvojího smýšlení, není stálý. K přípravě na život věčný musíme být rozhodní, sebezapíraví a mít posvěcené úsilí. K rozumovému a citovému rozhodnutí musíme připojit i svou vůli. Jinak ztroskotáme. Musíme uplatnit všechny své schopnosti. Lhostojnosť a nepozornosť musíme nahradit vroucností a upřímnými modlitbami. Jen horlivým, neochvějným úsilím a vírou v Kristovy zásluhy můžeme zvítězit a dosáhnout nebeského království.

K p ř o m ý š l e n í : Zamysli se nad požadavkem svatosti. Připravuji se důkladně na přijetí pozdního deště a na Boží pečeť?

13. úkol - dne 23. září 1967.

Budme zmužilí.

Zlatý věk: Psal. 41, 10.

Věřící člověk potřebuje k vítěznému boji víry denně sílu od Boha. Ke křesťanskému životu je třeba zmužilosti. Každý den se nám staví do cesty nějaké překážky, abychom nedošli svého cíle: spasení duší. Odvzdejme se však celé Pánu Ježíši, dužme mu celým srdcem a pak můžeme říci: huť vůle tvá. Spasitel nás něžně miluje a cítí s námi. Neztrácejme jej zo zřetelo. Důvěřujme jeho vedení, nepochybujme o jeho lásce. Zná naše slabosti a ví, co potřebujeme. Dá nám dostatek síly na každý den. Musíme očekávat jen na něj a musíme být stateční. On splní sliby, které dal svým ostatkům již za starodávna.

Ježíšova odvaha.

1. Co prorokoval Izaiáš o Ježíšově odvaze? Izai. 42, 4.

Spasitel procházel denně různými zkouškami a pokušenými. Denně byl ve styku s hříchem a pozoroval jeho moc na těch, kterým přinesl požehnání a spasení. Přesto neklesal na mysli a neztrácel odvahu.

2. Zamysli se nad Ježíšovou statečností před Herodesem! Luk.13,31-33.

Farizeové chtěli zřejmě Ježíše zastrašit. Chceli jej dostat do Judstva, aby jej měli v rukou. Židovští předoci usilovali téměř dva roky o Ježíšuv život (Jan 11,53.54.57); a dvakrát jej chtěli ukamovat.

Výzva k zmužilosti.

3. Jakým duchem se mají vyznačovat ostatky lidu Božího uprostřed hříchu a zkaženosti? Mat. 24,12.13.

Kristova předpověď se naplnila po prvé v době před pádem Jeruzaléma r. 70 po Kr. Toto proroctví se naplní ještě jednou v širším měřítku v době před druhým příchodem Krista. (2.Tim.3,1-5) - Mnozí odpovědní mužové neznají znamení druhého Kristova příchodu a s ním spojených událostí. Nepravost se rozmáhá, a proto láska mnohých vychladla. Je to naplnění jednoho z proroctví o době konce. V této poslední době se milióny lidí rozhodují pro věčný život anebo pro věčnou smrt.

4. Při kterých dvou významných událostech povzbuzoval Pán Izraele? 5.Moj.31,6; Joz.1,7.9.
5. Která slova odvahy a naděje volá Izaiáš k Božímu lidu pro dobu konce? Izai.35,4.

Křesťanský život znamená mnohem víc, než si mno-

zí myslí. Neskládá se jen z jemnosti, trpělivosti, tichosti a vlídnosti. Jsou to ctnosti nezbytné, ale právě tak musíme mít i odvahu, sílu, houževnatost a vytrvalost. Cesta, kterou nám Kristus vyznačil, je úzká, plná sebezapření. Po této cestě, plné nesnáží a zklamání, nemohou jít slabší.

6. Kde je i dnes zdroj naší síly a odvahy? 2.Tim. 2,1.

Na starozákonním proroku Eliášovi je jasně vidět, jak veliké dílo je schopon vykonat člověk, který se odevzdá Bohu. Jakmile se však ve chvíli zkoušky neupne k Bohu, klesne na zemi (1.Král.19,4). Jen v Hospodinu je naše síla.

Biblické příklady odvahy.

1. Jak se přiznal Pán k projevu odvahy svého lidu za dnů krále Jozafata? 2.Par.20,20-23.

Za čtyři dny se vojsko vrátilo do Jeruzaléma. Všichni měli bohatou kořist a velebili Hospodina za veliké vítězství.

Nemyslíte, že kdybychom si tak počínali i dnes, ožila by naše naděje a odvaha? Jistě by to posílilo i ruce těch, kteří hájí pravdu a šíří evangelium! Kdybychom více chválili Pána a méně mluvili o malomyslnosti, získali bychom více vítězství.

8. Jak se projevovala odvaha Nehemiáše a jeho spolupracovníků při stavbě zdi Jeruzaléma? Neh.4,16-18; .6,10.11.

Ukázalo se, že Nehemiáš je mužem, kterého si Bůh mohl použít. Dovedl se postavit proti nesprávným zásadám a šířit zásady nebes. Bůh se k němu přiznal. Pán si použije ve svém díle lidi, kteří jsou tak věrní Božím zásadám jako magnetická střelka pólu. Nedají se ztrhnout našeptáváním těch, kteří ztratili duchovní rozhled.

9. Za kterých okolností se zachoval Petr s Janem velmi odvážně? S jakým úspěchem? Skut.4,18-19.31-33.

10. Jaký vzácný příklad odvahy zanechal Pavel se svými spolupracovníky všem, kteří také slouží Pánu v těžkostech? 1.Tes.2,2.

Na příkladu těchto odvážných apoštolů vidíme, jak Pán provázel své dítky v každé době a jak si vede svoji církev.

11. Co potěšilo a pozбудilo ap. Pavla na jeho namáhané cestě do Říma? Skut.28,14.15.

Zaslíbení, které přináší odvahu.

12. Jaké krásné zaslíbení dává Pán svému lidu, aby hleděl nebojácně do budoucnosti? Žid.13,5b.6.

Bůh podepře každou upřímnou, věrnou duši, která chce dosáhnout dokonalosti v Ježíši Kristu. Neopustí nikdy žádnou pokornou duši. Přivlastněme si toto zaslíbení a- budme odvážní a zmužilí.

Mějme víru v Boha i v nejtemnějších dobách a za nejnepříznivějších okolností. Bůh vykonává vše podle své vůle, obrátí okolnosti ve prospěch svého lidu. Tato zkušenost posílí víru věřícího lidu, který chce sloužit svému Bohu.

13. Které Boží ujištění má posilovat církev až do konce? Izai. 41, 10.

Sloužíme-li Pánu, nemáme klesat na mysli. Naše víra musí snášet i protivenství. Bůh chce dát svým služebníkům tolik síly, kolik potřebují. Splní naše očekávání prosby těch, kteří v něho doufají.

14. Jak se snaží žalmista povzbudit srdce lidu Božího? Ž. 27, 14. Srovnej Ž. 29, 11; 31, 24.

Neztrácejme odvahu. Nemluvme o pochybnostech, ale o víře. Uchopíme-li se nabízené Boží síly, překonáme všechny těžkosti, které jsou na úzké cestě do království Božího.

K p ř e m ý š l e n í : Klesám snadno na mysl, jakmile se mi něco nedaří? Udržuji dostatečně úzké spojení se svým zdrojem odvahy? Připravuji se dobře pro chvíle zkoušky lidu Božího?

14. úkol - dne 30. září 1967.

Vyvrcholení Božího úmyslu;

Zlatý verš: Zjev.21,3.

Kristus svěřil své církvi posvátnou úlohu. Každý člen má být nositelem světla a poselství o Boží milosti. Spasitel si přeje, aby jeho poslové představovali světu jeho Ducha a jeho povahu. Celá nebesa čekají na věřící muže a ženy, skrze které by Bůh zjevil světu moc křesťanství.

Kristova církev je nástrojem ve zvěstování pravdy. Pán ji zmocnil ke zvláštnímu dílu. Bude-li mu věrna a poslušna všech jeho příkázání, poslouží mnohým k poznání Hospodina.

Obnovení původní jednoty.

1. Jaký je Kristův plán s námi věřícími? Jan 14, 1-3; 17,21-23.

Boží úmysl je obnovit ztracenou jednotu. Musí k tomu nezbytně dojít skrze Krista, neboť on je středem všeho. On učinil vše a udržuje všechny věci mocí svého slova. On je středem církve a její největší nadějí. Život křesťana není dobrodružstvím, aby se v něm náhodou dostal do království Božího. Křesťan je členem církve, t.j. Kristova těla. Když hřích porušil jednotu Božího vesmíru,

rozhodl Bůh obnovit tuto jednotu v příhodný čas. Toto obnovení měl uskutečnit Ježíš Kristus. Na konci velikého sporu mezi Kristem a ďáblem vyvrcholí obnovení jednoty lidu Božího a bude vše na zemi i na nebi sjednoceno v Kristu.

2. Jaké zvláštní přednosti se nám dostalo, aby se tento Boží úmysl uskutečnil? Efez. 1,3-6;

1. Jana 3,1.2.

Tvůj nebeský Otec tě chce učinit členem Boží rodiny, aby ses v jeho nevýslovně velkých a vzácných zaslíbeních stal účastníkem i jeho povahy. Musíš proto uniknout zkaženosti světa, ovládaného žádostí.

3. Jak se jednota v Kristu zjevuje navenek světu?

1. Kor. 1,10; Efez. 4,13.

Církev je Božím nástrojem ke spasení lidí. Byla zložena k službě a jejím posláním je hlásat evangelium světu. Božím plánem bylo od počátku, aby jeho církev zrcadlila světu Boží svatost a moc. Členské církve mají proto zjevovat jeho slávu. Církev je klenotnicí bohatství Kristovy milosti. V ní se má posléze projevit závěrečný plný projev Boží lásky.

4. Jaký je Boží úmysl s jeho dětmi? Efez. 1,11-14.

Srovnej 2. Tim. 4,8.

V onen den zazáří vykoupení v slávě Otce i Sy-

na. Andělé uvítají Krále králů a jeho věrné. Jsou to věřící, kteří svá roucha umyli a zbílili v Beránkově krvi. Zazní píseň vítězství, která naplní celá nebesa. Kristus zvítězil. Vchází do nebeských bran v doprovodu svých vykupených. Oni jsou svědky toho, že Kristovo utrpení a oběť nebyly marné.

Konec zla.

5. Jak líčí Písmo přípravu naposlední boj se zlem? Zjev.16,13-16. Srovnej Joel 3,2.14-16.

Církev vstupuje do posledního boje, oděna jsouc Kristovou spravedlností. "Krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporem". (Pís. Sal.6,10).

Hodina nejtemnějšího zápasu církve s mocnostmi zla se odehraje v době před jejím konečným vysvobozením. Ale nikde z těch, kteří důvěřují Hospodinu, se nemusí bát, neboť Hospodin bude své církvi štítet a pavézou.

6. Co obdrží spravedliví a co bezbožní v den soudu? Mat.13,39-43. Srovnej Zjev. 14,14-20.

Koukol bude růst mezi pšenicí a bude přijímat všechny výhody slunce a vláhy. Ale v čas žně "obráte se a uzříte rozdíl mezi spravedlivými, bezbožnými, mezi tím, kdo slouží Bohu a tím, kdo jemu neslouží". (Mat.3,18). Kristus sám rozhodne, kdo je

hoden přebývat v kruhu nebeské rodiny. Bude soudit každého podle jeho slov a činů. Pouhé vyznání nic neznamená, důležité jsou činy. Rozhodující je charakter.

7. Jaký konečný osud stihne zlo, hřích a ďábla? Zjev.20,10.11.15; 21,7.8.

Vykoupení lidu Božího.

8. Jaká významná jména jsou napsána na branách a základech Božího města? Zjev.21,12-14. Srovnej Žid.11,10.14-16.

Tehdy přijmou vykoupení zaslíbené království - dědictví. Tak se splní doslova Boží úmysl s Izraelem. Člověk nemůže zmařit Boží cíl. Boží úmysly se stále uskutočňují, proroctví se naplňují i uprostřed působení zlého. Tak tomu bylo s domem izraelským v dějinách rozděleného království; tak tomu je i s duchovním Izraelem dnes.

9. Kdy vrátí vyvolanému lidu jeho panství? Dan.7,13.14.22.27.

Dosud jsme ještě poutníci na této zemi. Hleďme u víře vpřed na poželmanou budoucnost, jak nám jí líčí Písmo svaté. Ježíš, který zemřel za hříchy světa, otvírá dokořán brány ráje všem, kteří v něho věří.

10. Jaké úzké spojení bude na obnovené zemi mezi Bohem a vykoupenými? Zjev. 21, 3-7; 22, 3-4.

11. Co se dočítáme o vztahu mezi Bohem a národy na nové zemi? Zjev. 21, 24-26.

Život podle vůle Boží...

12. Chceme-li být dědici věčného života, kde musí být nejprve zřízeno království Boží? Luk. 17, 21; Řím. 6, 16. 22. 23.

Šíření království Božího je závislé na stejných podmínkách jako za dnů Ježíše Krista. Poslové Božího království jsou plně závislí na Písau, nenucházejí se o přízeň u pozemských vládců. Jejich oddanost Kristu je podobná zkušenosti ap. Pavla: "Ukřižován jsem s Kristem; živ pak jsem již ne já, ale Kristus ve mně." Gal. 2, 20. Pak budou žít ku požehnání jiných jako Pavel. Řekl: "Protož nyní na místě Kristově poselství dějice, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, sňáťte se s Bohem." 2. Kor. 5, 20.

13. Jakou odpovědnost máme, vydávámo-li svým životem svědectví o Bohu? 1. Pet. 2, 11. 12; 2. Pet. 3, 13-14.

Boží pravda slavně zvítězí, a všichni, kteří se nyní rozhodnou spolupracovat s Bohem, zvítězí s ní. Všichni, kteří se radují ze světla přítomné pravdy, měli by co nejrychleji přinášet

pravdu jiným. Pán se táže: "Koho pošlu?" Ti, kteří se chtějí obětovat pro pravdu, mají odpovědět: "Aj, já, Pane, pošli mne." Izai. 6, 8.

14. Jakou budoucnost nám zaslubuje Pán, když splníme jeho vůli? Juda 24, 25; Žid. 10, 34-37.

Záhy zaměříme všechny starosti za roucho svatební. Záhy budeme svědky korunovace našeho Krále. Ti, jejichž život je skryt s Kristem, kteří na zemi bojují dobrý boj víry, budou zářit v slávě Vykupitele v království Božím.

K p ř e m ý š l e n í : Usiluji o jednotu v rodině a ve sboru? Jsem věrným Kristovým svědkem v díle evangelia? Je království Boží již dnes v mém srdci, aby záhy mohlo přijít na zemi?

---oGo---